

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEVRA KARATAŞ

*"Kim olduğumu sorgulama,"
diyen karısını
sonsuz güvenle seven bir adam!*

*Ailelerini arkasında
bırakıp
aşkla yeniden doğan
bir kadın!*

AŞK

Bulut

*Aşkın en tutkulu hâlini yaşayan bir çift!
Karanlığın gölgesinden aydınlığa çıkan acı sır!*

*Aşk, bulutların üzerinde yaşayan Ekin,
Bulut'un yokluğunda geçmişin karanlığına geri mi dönecekti?*

Parola
yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

2 KİTAP BİR ARADA

AŞK Büfete

Nevra Karataş

Parola
yayınları

*Bana mutluluk getiren aşk bulutlarıma,
Mutlu, Ege ve Toprak Karataş'a...*

1. BÖLÜM

Aşk karşımıza çıkan en güçlü duygudur: Kabul etmekte zorlandığımız ama kanımızı kaynatan bir duygu. Her şeye âşık oluruz aslında; Allah'a, evladımıza, sevgilimize, doğaya ve daha birçok şeye... Aşk her kavramda olan, her şekilde yönlendirilen bir duygudur. Her aşkın içeriği ve boyutu farklı, derinliği sınırsızdır. Allah'a duyduğumuz aşk ilahi iken evladımıza duyduğumuz aşk saf sevgi ve şefkattir. Sevgiliye duyulan aşk ise tutku ve heyecandan oluşan hislerdir. Anne ise... Her anne, anne olamaz ve her annenin ayağının altında değildir cennet...

Ekin, gecenin birinde hâlâ yazmaya devam ediyor ve bunları neden yazdığını bilmiyordu. Normalde sabah gireceği sınavı çalışması gerekiyordu ama arada kafasını rahatlatmak için bir şeyler karaladığı defterine, şimdi bu satırları yazıyordu. Bir buçuk yıl öncesine kadar başka sığınağı olmayan bu deftere, yıllardır içinde biriktirdiklerini dökerdi.

Kalemi bırakıp, derin bir nefes alarak masasının üzerindeki saate baktı. Epey geç olduğunu görünce son bir kez sınavına çalışmak için bilgisayarını açtı ama tam o sırada yan tarafında hissettiği hareketlilikle oturduğu yerden başını yatağa doğru çevirdi ve gözlerini kendisine tutkuyla dikmiş olan kocasını gördü. İçten gelen bir dürtüyle gülümsedi ve gözleri aşkla parladı. Onu seviyordu. Onunla olmayı, bir şeyler paylaşmayı, sohbet etmeyi, sevişmeyi ve kocasıyla yapabildiği her şeyi se-

viyordu. Onu gördüğü ilk anda âşık olmuştu. Sadece bir yıldır evlilerdi ancak o kadar dolu dolu yaşamışlardı ki her şey sorunsuz ilerliyordu. Kaçtığı geçmişi onu bırakmış ve bu rahatlıkla birlikte aşkını sınırsız yaşamıştı, yaşıyordu.

Bulut, gece bir an bile uzaklaşmasına izin vermediği sıcaklığın yanında olmamasıyla gözlerini açmış, canından çok sevdiği karısını masa başında görmüştü. Aslında güzeller güzeli karısı bir nefes ileri gitse hemen hissediyor ve buna izin vermiyordu fakat yatmadan önce ateşli iki saat geçirdikleri için bedeni yorgun düşmüştü. Güzel karısının üzerinde tüm tecrübelerini kullanıyor ve hissettiği büyük aşkla hazzın zirvesine çıkıyordu. Yıllardır yaşadığı kısa ilişkilerde hiç yaşamadığı hatta bu yaşına kadar tatmadığı her şeyi, karşısındaki bu küçük kadında tatmıştı. Evlenmeyi hiç düşünmeyen, her gün başka bir kadınla birlikte olan, iş dünyasında acımasız tarafıyla bilinen bir adamdı Bulut Devrim. Hiç beklemediği bir anda Ekin'in güler yüzüyle karşılaşmış ve onun iyi kalbi, hayata karşı olan bütün düşüncelerini değiştirmiş, saçma sapan hayatını düzene sokup önemli kararlar almasını sağlamıştı. Bu yüzden hayatına bomba gibi düşen bu güzelliği kaybetmek için yıldırım nikâhı kıymış, ardından ailesi ve çevresinin şaşkınlığı gitmeden dillere destan bir düğün yapmıştı. Birçok düşmanının hedefi hâline gelse de ailesinin desteğini arkasına alarak karısını koruyabilmiş ve her gün gazetelerde çıkmasını engelleyerek göz önünde bulunmamasını sağlamıştı.

Ekin'in güzel yüzünü görünce gülümseyerek yavaşça yataktan kalkıp yanına gitti. Ekin, kocasının yanına gelmesiyle sonun nerede biteceğini bildiği için omuzlarını düşürdü ve "Ama benim çalışmam gerekiyor, sen kalktığın yere geri dönsen ve ben de çalışsam nasıl olur?" diye masum bir sesle yalvardı. Ancak Ekin'in bu ses tonu kocasını ikna etmekten daha çok ateşlemişti.

Bulut, uykunun ve arzusunun sebep verdiği boğuk sesiyle, "Hayır, güzelim. Eğer uyanıksan bunu çok daha ateşli şekilde değerlendirebiliriz," dedi.

Karısının gözlerinin parlamasıyla birlikte elinden tutup bilgisayarı kapattı ve Ekin'in sıcak bedenine iyice sokuldu. Belinden tutarak kendi çıplak vücuduna çekip, bir eliyle okşayarak kalçasına indirip kasıklarına bastırdı. Bulut, karısının tatlı kıvrımlarını bütün bedeninde hissederken, Ekin'in vücudu zevkten gerilmişti. Bulut zaman kaybetmeden, aynı anda diğer eliyle başını sertçe tutup dudaklarına kapandı. Her zamanki gibi hareketleri sert ve tutkuluydu. Karısını asla incitmediği ve kimseye ezdirmediği hâlde sevişirken asla nazik olmuyor, tutkusunu doruklarda yaşıyordu. Ekin hiçbir zaman kocasının bu sertliğinden şikâyet etmemişti. Çünkü kocasına deli gibi âşık ve yaptığı her şeyden zevk alan bir kadındı.

Bulut, karısının kalçasındaki elini yavaşça bacaklarına götürüp, yine sertçe okşayarak yukarı doğru çıkarttı. Üstündeki mor saten geceliği yavaşça ve tahrik eder şekilde öpüşmesini kesmeden çıkardı. Ardından sadece küçük iç çamaşırıyla kalan karısını yatağa doğru götürüp yatırdı ve kendisi de üstündeki yerini aldı. Küçük bir ön sevişme yaşayıp, her zamanki gibi altında yatan ve güzelliğiyle aklını başından alıp teninin kokusunda kaybolan karısına, haber vermeden sertçe içine girdi. Ondan gelen çığlık, erkeklik gururunu okşuyor, delice kanını kaynatıyor ve bunu her zaman yapmak çok hoşuna gidiyordu.

Bulut, Ekin'in yüzünü acı ve zevk içinde buruşturmasıyla birlikte çığlık atmasına karşı çapkın bir gülüş sergiledi. Karısının sıcaklığında sertçe gidip gelmeye devam ederken yeniden dudaklarına kapandı. Öpüşmekten örselenmiş ateş gibi dudakları öpmeye doyamıyor, nefesinin karıştığı nefesi son soluğu gibi içine çekiyordu. Altında kıvranan karısını hissettikçe hareketleri daha çok sertleşiyor, öpüşüne dişlerini de ekleyip heyecandan titreyen teni ısıırıyordu. Daha fazla dayanamadı ve "Beraber, güzelim!" dediğinde güzel karısı çoktan kasılmaya

başlamıştı. Bunu hissedince kendisini tutmayı bırakıp o da rahatlamaya başladı.

Bulut, ter içinde karısının üstüne yığıldığında her seferinde olduğu gibi yaptıkları son sevişmenin daha güzel olduğunu düşünüyordu. Havaya karışan karısının kokusunu daha iyi soluyabilmek için boynuna gömüldü ve orada iz bırakana kadar sertçe emdi. Başını kaldırdığında gece üçüncü defa sahip olduğu karısının gözlerinin kapanmak üzere olduğunu gördü. Onu çok yordüğünü biliyordu. Bu sebeple uykuya dalmak üzere olan karısının yanağını okşayarak ve üzerinden kalkmadan bir süre izledi. Uyuduğuna emin olunca alnından öptü ve uyanırken hiç söylemediği o iki kelimeyi söyledi: “Seni seviyorum.” Hemen ardından, “Hem de çok seviyorum, mühür gözlüm,” dedi. Yavaşça karısının üzerinden kalktı. Hâlâ dinmeyen büyük arzuyla baktığı karısının çıplak bedenini pikeyle örttü ve kendisi de banyoya geçti.

Bulut çok sert bir kişiliğe sahip olduğu hâlde kalbi, karısına karşı çok yumuşaktı. Karısına bunu çok gösteremese de sevgisini en derinden hissettirmek için her daim çabalıyordu ve bu durumu karısının bildiğini, kendisini öyle kabul ettiğini de biliyordu. Karısı, bulunduğu ortama çabuk uyum sağlayan ve asla şikâyet etmeyen bir kişiliğe sahipti. Yine de arada sırada kendisinden *seviyorum* kelimesini duymak istediğini biliyordu.

Bulut, banyodan çıktıktan sonra üstünü giyindi ve karısının giysi odasından bir gecelik alıp yatağa geri döndü. Yavaşça Ekin’i uyandırmadan giydirip kendisi de yanına yatarak narin bedenini kollarına aldı. Karısını tanıdıktan sonra edindiği yeni alışkanlıkla gözlerini huzurla kapattı. Ekin’in varlığı olmadan uyuyamıyor ve onun nefesiyle var oluyordu Bulut Devrim.

Bulut, sabah gözlerini açtığında yanında Ekin'i göremeyince çok sinirlenmişti. Yataktan kalkıp banyoya geçti ve aşağıya indiğinde mutfaktan gelen sesler üzerine adımlarını oraya doğru yönlendirdi. Mutfığa girdiğinde karısının, yardımcıları Sevilay'la birlikte kahvaltı hazırladığını gördü. Sevilay'la göz göze gelince işaret edip dışarı çıkmasını söyledi. Ekin, tavadan aldığı krepleri tabağa koyduktan sonra sessizleşen ortam nedeniyle arkasını döndü ve kendisine sertçe bakan kocasına gülümsedi. Ardından yanına gidip, kollarını boynuna dolayarak dudaklarına bir öpücük bıraktı. Hâlâ tepki vermeyen kocasının dudaklarını bir daha öptü.

“Bakma öyle. Dün, ‘toplantım var’ dedin, o yüzden kahvaltı yapmanı istedim,” dediğinde Bulut’un bakışlarında değişim görmedi.

Bulut, karısının niyetini bilse de bu mazereti kabul etmedi ve elini kalçasına koyarak sertçe sıkıp, dudaklarını da örseleyerek öptü. Hemen ardından geri çekildi ve “Bir daha bensiz yataktan kalkmayacaksın! Sabah uyandığımda boş, soğuk yatak değil, seni görmek istiyorum!” dedi ve Ekin'i orada bırakıp odasına çıktı.

Ekin ise gülümseyerek işine geri döndü. Biliyordu ki kocasının huysuzluğu sadece çok sevdiğindendi. Kahvaltı hazır olduğunda Bulut da üzerini giymiş bir şekilde kapıda belirdi. Siniri geçmişti ve karısını hâlâ güler yüzüyle bulması, daha çok keyiflenmesine sebep oldu. Çünkü Ekin'in en sevdiği özelliği, her şeye iyimser bakmasıydı. Kendisi gibi aniden sinirlenen bir adamı ancak Ekin'in çekeceğini biliyordu.

Neşeli bir kahvaltıdan sonra Bulut, ne kadar karısından ayrılmak istemese de önemli bir toplantısı olduğu için mecburen Ekin'in okula korumasıyla gitmesine göz yumdu. Ekin'e sıkıca sarılarak alnından öptü. “Kendine dikkat et. Sınavdan çıkınca ara, annelere yemeğe gideceğiz,” diyerek arabanın kapısını açıp Ekin'i bindirdi ve korumaya, imalı bir şekilde baktı. Gözleriyle, Ekin'in başına bir şey gelmesi durumunda

adamin eceli olacağını söylüyordu. Koruma, gereken uyarıyı almış ve arabaya binip şoföre hareket etmesini söylemişti. Bulut ise her zamanki ifadesiz yüzüyle giden arabaya doğru baktıktan sonra kendi arabasının kapısını açan şoförüne bakmadan arabaya bindi. Bir an önce toplantıya girip karısının yanına gitmek istiyordu.

Bulut'un toplantısı, tahmin ettiğinden daha uzun sürmüş ve karısının yanına gidememişti. Bu sebeple toplantıda çıkan aksaklık ve Ekin'e gidemeyişinin öfkesini etrafındakilerden çıkarıyordu. Bora, ağabeyinin alışmış olduğu öfkesinden uzak duruyor ve işine konsantre oluyordu ancak odasına kadar gelen seslere daha fazla kayıtsız kalamadı. Ağabeyinin odasına girdiğinde gördüğü manzaraya karşı gözlerini devirdi. Ağabeyi, asistanları Eylem ve Arda'yı karşısına almış, toplantının tüm sorununu onların omzuna yüklüyordu. Ayakta dolaşp, evrakları oraya buraya atan ağabeyini görmezden gelip, masanın yanındaki koltuğa çöktü.

"Sizin göreviniz sadece bu işleri yapmak! Yapmayacaksanız, burada ne işiniz var?"

Bulut'un sesi öyle bir gürlüyordu ki Bora artık Eylem ile Arda'ya acıyıp araya girdi. "Abiciğim, acil konuşmamız gereken bir durum var."

Bulut'un adımları aniden durdu ve öfkeli gözleri kardeşini buldu. "Senin bu önemli işlerin hep böyle anlara denk geliyor Bora, anlamıyorum sanma!"

Bora, hafif bir gülümsemeyle dakikalardır ter döken Eylem ve Arda'ya bakıp dışarı çıkmaları için işaret verdi. İki genç, birçok defa kendilerini böyle bir durumdan kurtaran Bora'ya minnetle bakıp dışarı çıktılar.

“Bunlara hep sen yüz veriyorsun!”

“Yapma abi, biliyorsun ki onların bir suçu yok. Aksilik işte insanız ve hepimiz yapabiliyoruz.”

Sabahtan bu yana Bulut’un öfkesinden nasibini almayan kalmamıştı. Bu öfke Bora’da bağışıklık yaptığı için onu pek etkilemiyordu. “Hadi artık çıkalım da temiz hava al ve benim tatlı yengeme bugün erken kavuş, kavuş ki artık öfken dinsin.”

Bulut ağzına kadar gelen lafları, karısının adını duyunca söylememeyi tercih etti. Kardeşinin söyledikleri mantıklı gelince, telefonunu alıp sessizce odanın kapısına doğru yürüdü.

Bora ile birlikte şirketten çıktığında arabaya binecekleri zaman adının seslenildiğini duydu. Arkasına baktığında, serseri görünümlü bir adamın kendisine doğru geldiğini görse de yoluna devam etti. Ancak adamın sesini yeniden duyunca, çok güvendiği sezgilerine kulak verip adama doğru döndü.

Bulut, “Ne istiyorsun?” dediğinde adamın tipinden hoşlanmayan Bora, “Abi gidelim,” dedi.

Bulut, kardeşine baktı ama umursamadan yeniden adama dönerek, “Ne istiyorsun, dedim!” dedi.

Serseri görünümlü adam hainlikle sırtıp pervasızca, “Güzel karın Ekin’in vermediği hakkımı istiyorum,” dedi.

Bulut, adamın ağzından dökülen sözleri ilk birkaç saniye idrak edemedi. Kardeşinin paniğini hissedip, nefes alışverişlerinin kulağının uğultusuna karışmasına ve aynı zamanda öfkenin tüm bedenini sarmasına izin vermişti. Karşısındaki adama, avından gözlerini ayırmayan bir aslan gibi bakıyor ve karısının adını başka bir adamın ağzından duymanın sarsıntısını yaşıyordu. Bora’nın omzuna dokunmasıyla birlikte kendine gelen Bulut, vahşi bir saldırganlıkla ve hırsla adama doğru yürüyüp yakasından tuttu. Korumalar, patronlarıyla birlikte harekete geçerken Bulut, “Kimsin lan sen! Kimsin de karımın adını ağzına alıyorsun?” dediğinde, adamın tek yanlış cevabında onu öldürecek pozisyona girmişti.

Adam biraz korksa da kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünüp, kekeleyerek cevap vermeye çalıştı. “E-Ekin, be-benim ortağımdı. Seninle paran için evlendi ama bana...” derken Bulut, dayanamayıp adamın ağzının üstüne yumruk attı.

Yere düşen adamın üstüne yürürken aynı zamanda saydırıyordu: “Karımın adını hangi cesaretle ağzına alırsın lan sen! Kimsin? Ne ortağından bahsediyorsun?” Yumruk atmaya devam ederken, “Kimin adamısın sen, nasıl bir oyun bu?” diye bağırmaya devam ediyordu. Şirketin önünde duran güvenlik ekibinden birkaç kişi koşup, olaya müdahale etmek istediğinde Bora, onları gerisin geriye yolladı.

Bulut’un ağzından bu sözler çıksa da adamın söylediği hiçbir şeye inanmamıştı. Çevresinde bu kadar düşmanı varken, Ekin’i ilk tanıdığı anda araştırmayı gerekiyordu ama karısının, kendisinden tek isteği bu olmuştu: “*Kim olduğumu sorgulama!*”

Bulut, sezgilerine ve sevdiği kadına güvenmeyi seçmişti. Karısı ona, kimsesiz olduğunu ve bu hayatta hiçbir yakını olmadığını söylemişti. Hayatta hiç kimsenin sözlerine güvenmeyen Bulut için o anda Ekin’in bu sözleri yeterli olmuştu. Bu sebeple Ekin’in bu adamı tanımasının mümkün olmadığını düşünüyordu ama adamın ağzında, karısının adının ne işi olduğunu da deli gibi merak ediyordu. Bu düşüncelerle yeniden adamın üzerine yürüyecekken, Bora araya girerek korumalara adamı, bu saatte sakın olacağını düşündüğü şantiyeye götürmelerini emretti. O sırada ağabeyini göğsünden tutmuş, tekrar saldırmasını engelliyordu.

Korumalar giderken Bulut, tek bir noktaya kilitlenmiş ve bir anda üşüşen düşünceler beynini çoktan kemirmeye başlamıştı. Bu sırada adamın sesini yeniden duydu: “Bulut Devrim! İnanmıyorsun ama elimde fotoğraflar var. Karın bana çalışıyordu,” dediğinde korumalar ağzını kapatıp arabaya bindirdi. Adam bir şey alamayacağını fark etmiş, ucunda ölüm olacağını bile bile son kozunu oynamıştı.

Bulut sakinleşmek isterken duyduğu sözlerle yeniden öfke bedenini ele geçirdi. Kardeşini itip arabaya doğru koşarken araba hareketlendi ve hızla otoparktan ayrıldı. Bulut, vazgeçmeyerek kendi arabasına koştu ve şantiyeye gitmek üzere arabasına bindi. Bora son anda ağabeyine yetişti ve o da arabaya bindi.

Bulut'un gözü ne çalan telefonunu görüyordu ne yanında onu sakinleştirmek için konuşan kardeşini ne de hızla akan trafiği. Arabayı ölüme gider gibi sürüyor, sanki canından can koparıyorlardı. Kulakları az önceki adamın sözleriyle uğulduyordu. Kısa bir süre sonra şantiyeye vardığında arabayı ani bir frenle durdurup, arabadan inerek kapısını kapatmadan koştu. Korumaları, adamı henüz bağlıyorlardı. Hızlı adımlarla ilerledi ve bağlamalarına izin vermedi. Yeniden yakasına yapışıp, yol boyu yapmayı düşündüğü şeyi yaparak burnuna kafa attı. Adamın can havliyle bağırmasını umursamadan, "Karımın adını bir daha ağzına alırsan seni öldürürüm!" dedi. Ardından geri çekilip, "Şimdi konuş! Adın ne? Ve yalan söyleme yoksa buradan sağ çıkamazsın!" dedi.

Karşısında ölüm meleği gibi dikilen Bulut'un ne kadar ciddi olduğunu anlayan adam, burnundaki akan kanı ve acısını umursamadan amacına ulaşmanın verdiği heyecanla anlatmaya başladı. "Adım Ercan. Onunla sürekli plan yapar, zengin adamları avladık. Son kurban sendin ama sana âşık oldu ve paramı vermedi," dediğinde Bulut, yeniden Ercan'a yumruk atmaya başlamıştı. Bora, ağabeyini Ercan'ın üzerinden alırken Ercan, güçlkle cebinden çıkardığı fotoğrafların olduğu zarfı uzatırken düşürdü.

Bulut yerinden dahi kıpırdamazken Bora, ağabeyi almasın, diye hızla uzanıp aldı. Zarfı açıp fotoğrafları gördüğünde Bora'nın ağzı açık kaldı ve beyninde fotoğrafların gerçekçiliğini sorgulamaya başladı. Onun dünya tatlısı yengesi bunu yapmış olamazdı. Bu fotoğrafların bir açıklaması olduğuna

ve en önemlisinin, ağabeyinin bunları görmemesi gerektiğine inanıyordu.

Bulut ise Bora'nın suratındaki ifadeyle kaşlarını çatı ve "Ne oluyor, Bora?" diyerek daha kardeşi ne olduğunu anlamadan uzanıp elindeki fotoğrafları aldı. Fotoğraflarda, Ekin bir barda ve üzerinde Bulut'un izin vermeyeceği kadar kısa, açık bir elbiseyle oturuyor, elinde tuttuğu içki bardağına bakıyordu. Yanında... Yanında da ellilerinde bir adam, Ekin'e tek kolunu atarak sarılmıştı. Ekin, neşeden uzak ve poz verir gibi değildi ama fotoğraftaki yakınlık, Ercan'ın söylediklerini doğrular nitelikteydi. Bulut'un takıldığı noktaysa karşısında karısına dokunan bir adam vardı! Karısına, biricik güzeline, küçük kadınına bir adam dokunuyordu! Bunun nasıl olabileceğini beyni idrak edemiyordu. Çünkü "*Ekin bakireydi, bu adamlar...*" diye düşünürken alttaki başka fotoğraflarda başka adamlar gördü. Bu adam-adamlar... Bu adamlarla Ekin'in birlikte olması mümkün değildi. Biliyordu, karısı tecrübesizdi... Masumdu o. Tam tersini düşününce birdenbire kaskatı kesildi ve öylece kaldı bir süre.

Yıkılmıştı. Şimdi bu konuları düşünüyor olamazdı. Karısını sabah okula yollamıştı. Şimdi de eve dönüp aile yemeği için onu alıp ailesinin evine gideceklerdi. Bu oluyor olamazdı. Ekin ona yalan söylemezdi ki. Ama fotoğraflar... Mutlaka bir açıklaması olmalıydı! Ekin bakire olmak zorunda değildi ama bunları bilmeye hakkı vardı. Bu öyle hazmedilecek alenen bir mevzu değildi. Hızla arkasını döndü ve arabasına doğru koşar adımlarla ilerledi.

Bora korumalara bakıp, "Ben haber verene kadar adamı burada, boş ve kimsenin girmedeği bir odada tutun. Yarın işçiler gelince odaya girmemelerini ve bu adamı görmemelerini sağlayın. Yoksa acısını sizden çıkartırım!" dediğinde Ercan'ın gülüşü solmuş ve Bora'nın acımasız yüzüyle karşı karşıya kalmıştı. Korumalar emirleri hızla yerine getirirken Bora şantiyeden çıkmış, dalgın dalgın yürümeye başlamıştı. Gözü, Ercan'ı

hiç tutmamış ve ağabeyinin yıllar önce izin vermediği, yengesini araştırma işi için harekete geçmeye karar vermişti. Çünkü Ekin'in böyle bir şey yapacağına inanmıyordu.

Bulut eve vardığında yol boyu düşünmemeye, kafasında kurmamaya çalışmış, başarılı olamamıştı. Her şeyi karısından duymak istese de gözünün önünden fotoğraflar gitmiyordu. Yan koltukta duran fotoğrafların olduğu zarfa, sanki zehirli bir örümcekmiş gibi bakıyor, daha çok öfkeleniyordu.

Bulut kapıya vardığında Ekin çoktan kapıyı açmış, güler yüzüyle karşılamıştı onu. “Hoş geldin, canım. Telefonumu açmadın, merak ettim. Nerede kaldın?” dedi ve öpmek için yaklaşacağı sırada kocasının tepkisiz durduğunu gördü. Bulut’un her zamanki suratı olunca Ekin, ilk başta bir şey anlamadı ama kocasının gözlerinde gördüğü şey durmasına neden oldu. Gülümsemesi yüzünden silindi ve “Bana neden öyle bakıyorsun, Bulut?” diye endişeyle sordu.

Bulut, bu olanları karısına sormak istiyordu ama fotoğraflar gözünün önünden silinmiyordu. Karısına, kardeşinden bile kıskandığı kıymetlisine, bir başkasının dokunması delirtiyordu onu. Öfkesine hâkim olamadı ve içeri girip kapıyı çarparak kapattı.

Birdenbire ifadesizce, “Ercan diye birini tanıyor musun?” diye sordu.

Ekin’den nasıl bir tepki beklediğini bilmiyordu ama elindeki mutfak havlusu yere düşüp, yüzünün rengi beyaza dönünce Bulut bir an ne düşüneceğini bilemedi. Hayal kırıklığına uğramıştı. Karısına güveniyordu, daima güvenmişti ve hâlâ bir açıklaması olduğunu düşünüyordu. “Nereden tanıyorsun?”

Ekin'in susmasıyla birlikte bedenini terk etmeyen öfke daha çok alevlendi. "Söyle! Nereden tanıyorsun, bana söyledikleri doğru mu? Bu fotoğraflar... Bu... Bu fotoğraflar gerçek mi?" Bir an sustuktan sonra, "Ya fotoğraftaki olanlar?" derken sesi fısıltıyla çıktı ve sözlerinin ardından fotoğrafları karısının önüne attı. Ekin'in transa girmiş gibi gözlerini açıp fotoğraflara bakmasıyla öfkeden delirdi. "Söyle bana, Allah'ın cezası! *Yalan* de! *O adamı tanımıyorum* de!" diye bağırıp bütün evi inlettiğinde Ekin'in yüzü acı çeker gibi duruyor ve hâlâ tek noktaya bakıyordu. Bulut her şeyin doğru olduğunu o zaman anladı ve bunu hazmedemedi. Karısına bir başkasının dokunmasını kaldıramıyordu. Parası için kendisiyle birlikte olması umurunda değildi. Onun paraya kıymet vermeyeceğini anlayacak kadar tanıdı. Sorun bu değildi. Onu derinden yaralayan, "*kim olduğumu sorgulama*" diyen karısının geçmişinde kim olduğuydu! Canı yanıyordu. Bunlar gerçek olsa bile bunları en başından itibaren karısından duymak ya da şimdi bir açıklamasının olmasını isterdi. Ekin'in, bir kere bile yalanını görmediği karısının, yalan söylediğini bilmek ve ona başka erkeklerin dokunduğunu... Düşüncelerini aniden durdurdu. Düşünmek istemiyordu Bulut. Sadece artık bunun bir *kâbus* olduğunu söyleyecek olan karısının cevap vermesini istiyordu. Birden aklına gelen düşünceyle donup kaldı. Sertçe karısına bakıp, "O-O şerefsiz de senden faydalıyor muydu?" diye sordu.

Bu düşüncesini sesli dile getirince olmadık şeyler aklına geldi ve öfkenin esiri oldu. "Sen bakireydin. İlk erkeğindim! Yalan mıydı?" Sustu. Bir süre Ekin gibi sustu ve vesvesenin kendisini esir almasına izin verdikten sonra canından çok sevdiği kadını tek parçada kırdı, döktü. "Tekrar bakire gibi gözük-mek için bir şeyler mi yaptın?"

Bu sözler kendi kulağına gelince bile yüzünü buruşturdu. Bu saçmalamasına karşın kendini yumruklamak istedi. O karısıydı, sorgusuz sualsiz güvendiği karısı! Dokunduğunda hâlâ ilk defa oluyormuş gibi kızaran karısıydı. Bu düşünceler onu

yiyip bitirecekti. Hâlâ sessizce acı çeker gibi duran karısına baktı. Bugüne kadar hiç incitmediği, bağırmadığı karısına; zarar vermek, böyle şeyler söylemek istemediği gibi bu saatten sonra da bunu yapmak istemiyordu. Bu sebeple öfkesi dinene kadar biraz yalnız kalmak için arkasını döndü ve kapıyı açıp yine sertçe çarparak dışarı çıktı. Arabasına binip uzaklaşırken düşünceleri allak bullaktı.

Ekin ise kapının çarpmasıyla irkilip kendine gelmişti. Kocasını *Ercan* demişti. Büyük kâbusu Ercan! Demek sonunda onu bulmuş, kâbusu geri dönmüştü. Üstelik kocası her şeyi öğrenmişti. Bulut'un ne dediğini hatırlamaya çalıştı. Evet, hepsini tek tek hatırlıyordu. Kalbi paramparça olmuştu ama cevap veremeyecek kadar eskiye dönmüş ve yaşadığı o derin acıyı yüreğinde hissetmişti. Ercan ortaya çıkmıştı! Yine aynı şeyler olacak, yine sevdiklerini kayıp mı edecekti? Aynı şeylerin olmasına katlanamazdı. Bu sefer olmazdı!

Kocasını bile nasıl bakmıştı öyle? Duygusuz ve öfkeyle... Hep öfkeli olurdu ama bu bambaşkaydı. İçine bir ateş düştü. Kocasını o adama inanmamıştı, değil mi? Oysa söylediği sözler inandığını gösteriyordu. Ne yapacaktı, nasıl anlatacaktı gerçekleri? Yaşadıkları çok ağırdı, olanları nasıl söylerdi? Çok utanıyordu. Kendinden bile utanıyordu. Oysa şu zamana kadar geçmişin peşini bıraktığını zannediyordu. Bu kadar zaman sonra Ercan onu nasıl bulmuştu? Ercan'ı ne yapacağını bilmiyordu ama ilk yapması gereken şeyin kocasını beklemek olduğunu biliyordu. Mutfığa geri dönüp masadan telefonunu aldı ve hemen kocasını aradı. Defalarca aramasına rağmen telefon açılmadı. En son aradığında ise ulaşamıyordu.

Sabahı sabah etmiş, gözlerine bir damla uyku girmemişti. Sürekli nasıl açıklayacağını düşünmüş ancak bir yol bulamamıştı. Kendine bile o anları unutturup, hayatında yeni bir sayfa açarken kocasına bunu nasıl anlatırdı? Üstelik yine kaçıp git-

me dürtüsü baş göstermişti. Uzaklara, kocasına zarar gelmesi için çok uzaklara gitmek istiyordu.

Kapı sesiyle kendine gelip hızla ayağa kalktı ama gördüğü manzaraya hazırlıklı değildi. Bulut ilk defa geceyi evde geçirmediği gibi üstü başı ve daima düzenli olan saçları dağınıktı. Ekin bir an nefes alamadığını hissetti. Gömleğinin düğmesini kendisini bunalttığı için açmıştır, diye umuyordu. Aklına gelen kötü şeylere inanmak istemiyordu. Kocasını onu aldatmaz, başkasına bakmazdı ki. Ekin birden bu saçma düşüncelere şaşırdı. Ama vesvese peşini bırakmıyordu. Çünkü evlendiklerinden beri geliş saati hep aynıydı. Peki ya şimdi, bütün gece neredeydi? Yavaşça kendisine hâlâ öfkeyle bakan kocasına yaklaşp yanına elini uzattı ama Bulut geri çekildi.

Fısıltı gibi bir sesle, “Dokunma!” dedi. Sesi acı çekiyor gibi çıkmıştı.

Ekin bu duruma çok şaşırmıştı. Kocasını onun dokunmasını çok sever ve her zaman isterdi. Şimdi tiksiniyor muydu ondan? Başka bir şey daha yüreğini bu kadar acıtamazdı. İstemsizce gözleri doldu. “Anlatmama izin ver lütfen,” dediğinde sesi kendisine bile yabancı gelmiş, sözler ağzından zar zor çıkmıştı.

Bulut, karısının yüzüne hiç bakmadan merdivenlere doğru yöneldi. Odasına girdi ve birkaç kıyafet alarak geri çıktığında karısıyla yüz yüze geldi ama başını hemen çevirdi. “Ben misafir odasında kalacağım.” Karısının bir şey demesine izin vermeden karşı odaya girdi.

Ekin hiçbir şey söyleyemeyecek kadar olduğu yerde kalakalmıştı. Kocasını, Ercan’a inanmış, kendisinden yüzünü görmek isteyemeyecek kadar vazgeçmişti. Hem de geceyi başka yerde geçirecek ve aynı odada kalmaya tahammül edemeyecek kadar da tiksiniyordu. Birden derin bir nefes alma ihtiyacı duydu. Hıçkırır gibi nefes çıktı boğazından. Birkaç dakika

kalbinin atışını, bedeninin sıcaklığını hissedemedi. Bedeni ona ait değil gibi kaskatı olmuştu. Yine hayatındaki bir güzellik mahvolmuş, o iğrenç adam hayatındaki ikinci şansı, en değerli insanı elinden almıştı. Daha önce yaşadıklarını yaşamak istemiyor, bu sefer hayatı korkunç bir şekilde sonuçlansın istemiyordu. Bu kadarıyla kalsa, Bulut yüzüne bakmasa bile olur hatta buna minnet duyardı. Yeter ki canından çok sevdiği kocasına bir şey olmasındı. Bu düşünceler bile nefes almasını düzenleyemedi. Çünkü artık düzelemezlerdi... Kocasını onu dinlemiyordu. Dinlemek bir yana yüzüne bile bakmıyordu. Gitmek en mantıklısı olacaktı. Bu defa birileri zarar görmeden gitmesi en doğrusuydu. Ercan ortaya çıktıysa artık onlara huzur yoktu. Bulut, tanınmış zengin bir iş adamıydı ve onu gazetelere düşürecek bir şey yapmamalıydı. Bulut'un canının yanmasına, üzülmeye dayanamazdı. Uzak durmalı, yine herkesten hatta kendinden bile kaçmalıydı.

Orada öyle odaya bakarak ne kadar süre kaldı, bilmiyordu ama artık kararını vermişti. Kısa da olsa geçmişini unutmuş, harika bir aşk yaşamıştı. Bunu kirletmeye, bir sevdiğini daha toprağa vermeye niyeti yoktu. Yavaş adımlarla kendi odasına doğru yürüyüp içeri girdi. Bu eve nasıl geldiyse o şekilde gidecek, sadece kendine ait olan üç beş kıyafeti alacaktı. Küçük bir çanta hazırlayıp kısa bir mektup yazdı. Hareketleri çok yavaştı. Nasıl olsa Bulut'un onu merak ettiğini düşünmüyordu. Evden çıkma vakti gelince son bir kez eve baktı ve gözünden bir damla yaş düştü. Kapıyı kapatıp döndüğü sırada yardımcılarını Sevilay'la göz göze geldi. Gülümsemeye çalıştı ve hiçbir şey demeden yanından geçip gitti. Çünkü konuşsaydı kendini tutamaz, ağlardı. Bunu yapmamalı, kimseye bir şey belli etmemeliydi.

Nereye gideceğini hiç bilmiyordu. Otobüs durağına doğru yürüdü. Bindığı otobüsün okulunun oradan geçtiğini görünce hemen orada indi ve okula yakın küçük, temiz bir otele gitmeye karar verdi. Hem taksi ve otobüs parası gerekmez, diye dü-

şünüyordu. Ailesinden kalan bir miktar parası hâlâ duruyordu. Bulut'la tanıştıktan sonra kendi parasına hiç dokunmamıştı ve idareli kullanırsa bir süre onu idare edeceğini biliyordu. İlk gördüğü otele girdi ve yerleştikten sonra kendini yatağa bıraktı.

2. BÖLÜM

Dün gece...

Bulut evden çıktıktan sonra Ekin'le arada kaçıp kafa dinlemek için gittikleri Beykoz'daki evine geçmişti. İçindeki öfke bir türlü sönmüyor, aksine o fotoğraflar, karısına dokunan eller aklına geldikçe daha çok deliriyordu.

Eve girdiği anda nereye saldıracığını bilememiş, ne olduğunu bilmediği birkaç şey devirmişti. En son olarak önündeki sehpayı devirmiş ama yine de hırsını alamamıştı. Büyük bir üzüntüyle koltuğa çöküp, şömine üstündeki fotoğrafları görünce kalbi acıyla sızladı. Karısı ne güzel de gülüyordu öyle... İçindeki acı büyürken evde karısının tek başına olmasını içine sindiremedi fakat kalırsa daha kötü olacağını da biliyordu. Öfkesine hâkim olamadığı için kötü şeyler söyleyebilirdi. Bu hayatta bir tek karısına karşı sakın kalabilse de bu sefer kendisine çok güvenemiyordu. Yeterince kırıcı olmuştu. Bu sebeple eve geri dönmeyerek sakınleşmeyi umuyordu.

Eline içki şişesi ve bir bardak alıp koltuğa oturdu. Şişeyi ve bardağı iki yanına koyup, kravatını çıkararak gömleğinin birkaç düğmesini açtı. Sonra bardağına içki doldurup, şişeyi yere bırakarak başını arkaya attı. Çıldıracaktı. Düşündükçe delireceğini, beyninin patlayacağını hissediyordu. Şimdi karısının yanında olmak, teninde kaybolmak hatta içinde olmak istiyordu. Ama bu olanlar... Bu olanlar tam bir kâbustu. Başka

açıklaması olamazdı. Gerçek olamayacak kadar sinir bozucu ve imkânsızdı. Onun kadını öyle bir şey yapamayacak kadar masumdu. Elllerinde hâlâ ilk günkü gibi kıvranan ve her cinsel temasta kızaran bir karısı vardı. Nasıl inanırdı ki buna? Ekin'in susarak olanları kabul etmesi onu yıkmıştı. En azından bir sorusuna cevap verip itiraz etsin istiyordu ama karısı susmuştu. Kendisini savunmamış ve hiçbir şeye karşı gelmemişti. İşte bunu hazmedemiyordu. Bir şey daha vardı hazmedemediği; karısına, sevdiği kadına söylediği ağır sözler. Nasıl söylemişti, bilmiyordu fakat o an gözü kararmış ve ne söylediğini kavrayamamıştı. Şimdi kendisi haklı olduğu hâlde içi acıyordu. Hem de çok acıyordu.

Daha fazla düşünmemek adına nefes almadan ardı ardına içti. Bir şişe bittiğinde diğerine başladı ve her düşünmek istediğinde buna içki içerek engel oldu. Kısa bir süre sonra da sızdı.

Sabaha karşı uyandığında, saatin epey geç olduğunu görüp gözlerini geri kapattı. Burada kalmayı planlamamıştı. Karısı evde yalnızken burada olmamalıydı. Aklına gelen fotoğraflarla gözlerini aniden geri açtı. Öfke yeniden tüm bedenine hâkim olurken yerinden kalktı ve banyoya gidip, yüzünü yıkayarak saçlarını ıslattı. Hiçbir şey düşünmeden evden çıkıp kendi evine doğru yola çıktı. Eve vardığında karşısında Ekin'i kendisini beklerken bulmayı, kendisine yaklaşıp elini yanağına koymak istemesini beklemiyordu. Kendisine dokunmasına izin verirse yumuşayacağını bildiği için zorlukla, "Dokunma!" dedi. Bunları yaşamak, karısına yaşatmak acı verse de o fotoğraflar zihninden silinene kadar uzak kalmaya ihtiyacı vardı.

"Anlatmama izin ver lütfen," diyen karısının kısık sesini duyunca bedeni ürperdi. Beraber oldukları ilk andan beri Ekin'in üzülmemesi için her şeyi yapmışken, şimdi bu olanlar yüzünden onun üzülmesi Bulut'u kahrediyordu. Şu anda yapacak hiçbir şeyi olmadığından dolayı karısının yüzüne bak-

madan merdivenlere doğru yöneldi. Odasına girdi ve birkaç kıyafet alarak geri çıktı. Bu sırada karısıyla yüz yüze geldi. Hemen başını çevirip, “Ben misafir odasında kalacağım,” dedi. Karısının bir şey demesine izin vermeden ve nasıl olduğuna bakmadan odaya girdi. Kapıyı kapattığı anda başını kapağına yasladı. Canı çok yanıyordu. Böyle davranmak istemiyor, onu dinlemek ve her şeyi boş verip yanında olmak istiyor ama yapamıyor, bir şeyler ona engel oluyordu.

Kapıdan çekilip yatağa doğru gitti ve bütün bedenini bir pelte gibi bırakarak oturdu. Öfkesi bir türlü geçmiyordu. Hiçbir zaman elini karısının üzerinden çekemediği için ayrı odalarda kalmasının uygun olacağını düşünmüştü ancak şimdiden zor dayanıyordu. Sürekli kafasında kuruyor, sağlıklı düşünemiyordu. Oturduğu yatakta bedenini geriye doğru düşürüp koluyla yüzünü kapattı. Bu durumun nasıl düzeleceğini bilmiyordu fakat bu olanları unutmalıydı. Ani bir kararla geri kalktı ve banyoya doğru yürüdü. İlk önce bir duş alsa fena olmayacaktı.

Sıcak su bedenine iyi gelse de ruhu hâlâ yaralıydı. Banyodan çıkıp üzerini giyindi ve yatakta biraz daha uzandı. Aradan geçen iki saatin sonunda kapısı tıklatılmadan açıldı. Bulut, Ekin’in geldiğini düşünerek hızla yerinden doğruldu. Elinde temizlik kovaıyla birlikte kendisine şaşkınca bakan Sevilay’ı görünce şaşırdı.

Sevilay, “Ben özür dilerim, Bulut Bey. Ekin Hanım çıkınca ve odanız boş olunca evde kimse yok sandım,” diye açıklama yaparken Bulut’un aklında sadece Ekin’in evde olmadığı kalmıştı. Okula neden bu kadar erken gittiğini merak etmişti. Sonra bir an durdu ve bugünün günlerden cumartesi olduğu aklına gelince hızla yardımcı kıza döndü.

Gözlerinde açıkça okunan bir endişeyle, "Nereye gittiğini söyledi mi?" dedi.

"Hayır, efendim. Zaten hiç konuşmadı, sadece gözü yaşlı bir şekilde gülümsedi... Ha bir de elinde bir çanta vardı," dediğinde Bulut, hızla yerinden kalkıp kendi odasına doğru gitti.

Sevilay, Ekin gittikten bir süre sonra yatak odasını temizlemek için girdiğinde yatağın üzerindeki telefonla kâğıdı görmüş, üstüne vazife olmadığı için ilgilenmemiştir ama anlıyordu ki bir şeyler ters gidiyordu. Ekin patrondan çok arkadaş olmuştu ona ve bu yüzden canı daha çok sıkıldı.

Bulut ise cebinden telefonunu alıp Ekin'i ararken odada gözlerini gezdiriyor, eksik bir şey göremiyordu. Her eşyası yerli yerindeydi. Peki, o zaman neden elinde çanta vardı ve telefonu kapalıydı? Çıldırarak üzereydi. Endişeyle etrafında dönerken birden gözü yatağın üzerindeki nesnelere takıldı: Ekin'in telefonu ve altında yarısı görünen bir kâğıt parçası! Adım atıp atmamak arasında kaldığı sırada hızla koşup kâğıdı eline aldı.

Ben sana her şeyi anlatmak isterdim, Bulut. Anlatıp o adamın kim olduğunu söylemek isterdim. Artık buna gerek kalmadı. Beni görmek istemiyorsun, belki de tiksiniyorsun. Öyle ki gece eve gelmedin ve odalarımızı ayırdın. Bu ilk defa oluyor. O fotoğraflardan sonra haklısın aslında... Ama ben buna, sensizliğe katlanamam. Sen olmadan olmaz!

Neyse.

Bunlar önemli değil artık. Ben sadece o adamdan uzak durmanı istiyorum. Yaşadığımız güzel günlerin hatırına bu isteğimi göz ardı etme. Sana ne anlattı, bilmiyorum ama o çok tehlikeli bir adam. Sana zarar gelmesini istemiyorum. Her şeye göğüs gererim fakat sana bir şey olursa dayanamam.

Hayatından gidiyorum. Artık evine rahatça gelebilir, odanda kalabilirsin. Bizden olmaz artık, eskisi gibi olamayız. Gece nerede kaldın, bilmiyorum. Açıkçası o hâlini gördükten

sonra da bilmek istemem. Artık özgürsün. Seni çok seviyorum. Sana geçmişimi anlatmadığım için özür dilerim. Hem de çok özür dilerim. Sadece geçmişin izleri peşimi bıraktı sanmışım. Yanılmışım. Kaçmayı başaramamışım...

Kendine iyi bak, sevgilim. Seni her zaman çok sevdim ve hâlâ çok seviyorum.

Bulut'un aklı okuduklarıyla uçmuş gitmişti. Tıpkı karısının gittiği gibi... Elindeki kâğıt yere düştü. Fark etmeden diğer eliyle de Ekin'in telefonunu sıkıyordu. Ekin onu bırakıp nasıl giderdi? "Ne demek gitmek lan!" diye birden öfkeyle bağırdı. Gidemez, kendisini bırakamazdı. İlk defa dışarıda kalıyordu ve isteyerek olmamıştı. Sızıp kalmıştı. "Allah kahretsinsin!" diyerek odadan çıktığında, Sevilay'ın ürkek bakışlarını görmeden yanından geçip gitti. Aşağıya inip evden çıkarken kardeşini aradı.

"Neredesin Bora?" diye sorarken şoförün açtığı kapıdan arabasına bindi.

Bütün geceyi şirkette geçiren Bora, "*Şirketteyim, abi. Ben de seni arayacaktım,*" dedi.

"Ekin yok! Ben çevreye bakacağım. Sen güvenlik şirketini ara, gelsinler. Tüm kamera kayıtlarını istiyorum!" diyerek kardeşinin sözlerini es geçti.

"*Tamam, abi sakin ol. Evden mi gitti? Neler oldu?*" Bora bu duruma çok şaşkındı. Çünkü bulduğu bilgilerle yengesinin yaptığı eylemde bir terslik vardı.

"Ben biraz kötü davrandım. Suratına bile bakmadım kızım... Dinlemedim işte. Gece de yoktum, sabah eve geldim, sonra da git..." derken durdu, ardından bağırarak devam etti. "Ne anlattırıyorsun lan? Sana ne! Dediğimi yap hemen!"

Ağabeyinin sesi öfkeli olduğu kadar perişan da geliyordu ama yine bu sinirlenmesine engel değildi. "*Bana o adama inandığını söyleme!*"

“O şerefsiz de karımın geçmişi de umurumda değil, Bora. Ben karımı istiyorum! Hem de hemen!” dedi ve telefonu kol-tuğa fırlattı. Ardından arabayı durdurttu ve şoföre sebepsiz yere bir ton bağırarak indirip kendisi tek başına devam etti.

Bir hafta sonra...

Bulut tam bir haftadır doğru düzgün ne yiyor ne içiyordu. Hatta vücudu isyan etmese uyumayacaktı bile. Ekin’i her yerde aramıştı. Gece gündüz demeden bakmadığı yer kalmamış, güvenlik kameralarından ya da her tarafa saldıgı adamlarından da bir şey çıkmamıştı. Kamera kaydından defalarca karısının, evlerine son kez bakışını seyretmişti. Artık delirmek üzereydi.

Ekin’in okuluna adam yerleştirmişti ama oraya da gitmiyordu. Onu hiçbir yerde bulamıyor ve onsuz nefes almakta zorlanıyordu. Çok özlemişti. Karısının sıcağında olmayı, kokusunu ve her gece onunla uyuyup sabah onunla uyanmayı, öyle çok özlemişti ki artık canının acısına katlanamıyordu. O sözleri nasıl söylediğini hâlâ anlayamıyordu ya da neden uzak davrandığını. Olanları ne kadar hazmedemiyor olsa da karısının yokluğu hiçbir şeye değmezdi. Elindeki içki bardağını önündeki sehpaye bıraktı. Adamlarını Ekin’le tanıştığı ilk yere, Antalya’ya bile göndermişti. Ama hiçbir iz yoktu. Ya bir daha biricik karısını göremezse? İşte bu düşünce onu canlı canlı yiyip bitiriyordu. Günlerdir yaptığı gibi Ekin’in telefonunu eline alıp ekranı aydınlattı ve sevdiği kadının, beraberken çekildikleri gülen yüzüne baktı. Her ne kadar kendi yüzü gülüyor olsa da o gün, en az Ekin kadar mutluydu o fotoğrafta. Bu gülüşü bir daha göremeyeceğini düşünmek, işte canını en çok bu acıtıyordu. Cevap gelmeyeceğini bile bile yine telefona bakıp çaresizlikle, “Neredesin Ekin?” diye sordu.

Kapı zilinin çaldığını duydu, ardından da Sevilay’ın adımlarını. Birkaç saniye sonra üzerinde gölgeler belirince başını

kaldırdı ve ailesini kendisine kızgınlıkla bakarken buldu. Öfkeli bakışları anında Bora'ya döndü.

“Bakma öyle! Artık idare edemedim. O gün yemeğe gide-meyince zaten şüphelendiler ve sürekli arayıp ulaşamadıkları Ekin'i sorup durdular. Ben de bazı şeyleri anlatmak zorunda kaldım.”

Bulut, kardeşinin mahcup hâllerini görse de çatacak yer aradığı için sinirlenmekten kendisini alamıyordu. Onun *bazı şeyler* derken ki bakışından, her şeyi ailesine açıkça söylemediğini de anlıyordu.

“Hiç kardeşine kızma, benim aptal oğlum! Buradaki tek suçlu sensin. Nasıl Ekin'i geçmişiyile yargıyorsun? Senden sonrası önemli olmalıydı!” diye konuşan annesiydi. Ekin'i her zaman kızı gibi sevmiş ve ondan bir evlat olarak son derece memnun kalmıştı. Ekin'i her zaman çok saygılı ve sevgi dolu bir kız olarak tanımışlardı. Küçük oğlundan birkaç şey duymuştu ve bu olanları Bulut'a yakıştıramamıştı.

Annesinin ardından babası devam etti. “Nasıl böyle bir hata yaptın? Hani onu çok seviyordun? Ekin'i bize getirdiğinde *geçmişini, ailesini sormayın*, demedin mi? Şimdi sen nasıl bunu yaparsın?”

Söylenen bütün sözler, Bulut'un beynine iğneler batırıyorlarmış gibi ağrı yapıyordu. Aniden ayağa kalktı ve elindeki telefonu duvara fırlatıp, “Yeter!” diye bağırdı. Gözü ne ailesini ne de paramparça olan telefonu görüyordu. “Görmüyor musunuz hâlimi? Nasıl pişman, perişan olduğumu, onu nasıl özlediğimi ya da onsuz ne hâle geldiğimi görmüyor musunuz? Ben onu yargılamadım. Ben... Ben sadece hazmedemedim. Ama artık hiçbir şey umurumda değil. Ben karımı istiyorum!” Sözleri bittikten sonra salondan çıkmak için adımını attığında annesi yeniden konuştu.

“Ne yaparsan yap, Ekin'i bul! Seni istemese de bul ve bana kızımı geri getir! Bu kadar düşmanın varken dışarıda ol-

ması doğru değil,” dedi ve oğluna bakmadan yanından geçip dışarı çıktı. Bu kadar acımasız olmak istemiyor ve hâline çok üzülüyordu ama oğlunun aklı başına gelmesi için bir süre böyle yapmaya mecburdu. Bulut’un pes etmesini istemiyor ve hatasını anlamasını, sonuna kadar bedelini ödemesini istiyordu.

Salonda kardeşiyle kalan Bulut, olduğu yerde, içindeki pişmanlıkla yıkık bir hâlde duruyordu. Bora elindeki dosyayla oynayarak, “Abi... Ekin’in dosyasına bakmayacak mısın hâlâ?” diye sordu.

Bulut hıncını almak istercesine büyük bir öfkeyle kardeşine doğru döndü. “Kaç defa söyleyeceğim, Bora? Umurumda değil! Geçmiş, o adamlar, lanet fotoğraflar, umurumda değil. Ben karımı geri istiyorum!”

Ağabeyinin arkasını dönüp gitmek üzere olduğunu gördüğü anda, “Ama abi, bilmediğin...” derken Bulut hışımla döndü ve kardeşinin elindeki dosyayı alıp gözlerinin içine bakarak yırttı. Kâğıtları savurup bir daha konuşmadan çekip gitti.

Arabasına bindiğinde hırsını alamayıp defalarca direksiyona vurdu ve “Ah Ekin, seni bir bulayım, bu kaçışının hesabını fena soracağım sana!” dedi. Sonra arabayı çalıştırıp umutsuzca Ekin’i aramaya gitti...

3. BÖLÜM

Üç hafta sonra...

Ekin hıçkırıklarının sonuna gelmişti artık. Saatlerdir ağlıyor ve içinde kocasına karşı biriken özleme çare bulamıyordu. İlk defa bu kadar çok ayrı kalmışlardı. Bütün dünyasının Bulut Devrim olduğunu yeni fark ediyordu. Gözlerini sildi ve birkaç kere derin nefes aldı. Elini kalbinin üzerine koyarak sakinleşmeyi bekledi. Canı çok yanıyordu ve bazen buna katlanamayacağını düşünüyordu. Son zamanlarda ağlama nöbetleri çoğalmıştı. Artık yalnız başınaydı ve uzun zaman sonra böylesine yalnız kalmak onu çok korkutuyordu. Ercan dışarıdaydı ve onu koruyup kollayacak, üstüne titreyecek bir kocasının olmadığını bilmek içindeki korkuyu büyütüyordu. Özlemine bir de bu düşünceler eklenince ağlamaları şiddetleniyordu. Bugün yine buna benzer düşünceler beynini istila edince ağlama nöbeti her zamankinden uzun sürmüştü.

Bir aydır kaldığı otelden zorunlu olarak sadece birkaç defa dışarı çıkmıştı. Yaşananlardan dolayı yüzü de ruhu da çökmüş ve otelde kaldığı süre boyunca “*acaba yanlış mı yaptım?*” diye kendisini çok sorgulamıştı. Eğer kalsaydı daha kötü şeylerin olacağını biliyordu. Yine de bu soruyu sormaktan kendisini alamıyor, bazen pişman bile oluyordu. Üstelik artık iki canlıydı. Kocasını korumak için kaçarken şimdi başka bir varlık için savaş verecekti: Bebeği! Bebeğini, kocasından kalan tek şeyi

koruması gerekiyordu. Yüzündeki ıslaklığı kararlılıkla sildi ve yüzünü yıkamak için lavaboya gitti.

Bebeğini öğrendiği gün hiç korkmamış, sanki ondan güç almıştı. Bu süreçte bebeği onun için en büyük dayanağı olmuştu. Yine de hormonların da etkisiyle birlikte bazen ağlamalarına engel olamıyordu. Otele geldiğinin ikinci haftası mide bulantıları, baş dönmeleri başlamış ve ilk önce bunu az yemesine bağlamıştı. Çünkü eski iştahına göre çok az yemek yiyordu. Zaten gün geçtikçe kilo vermiş ve iyice zayıflamıştı. Stres, üzüntü derken bedeni artık dayanamamıştı. Eğer Bulut yanında olsaydı, çok kızacağını biliyordu. Aslında Bulut yanında olsaydı böyle olmasına da izin vermezdi. Bulut, Bulut, Bulut... Her şeyi Bulut olmuştu ve hayatının her anında olan bir adamı kolay kolay gerilere itemiyordu ki bunu aslında hiç istemiyordu.

Baş dönmelerine ve mide bulantılarına bir de sabah kusmaları eklenip, bunlar şiddetlenince aklına düşen fikirle birlikte hızla eczaneye koşup gebelik testi almıştı. Testi eli titreyerek yapmış ve korkuyla beklemişti. Kısa bir süre sonra sonuç pozitif olunca, hiç korkmadığını fark edip çok mutlu olmuştu. Ercan'dan ve yapacaklarından çok korkuyor, yeniden onun eline düşmemek için her türlü önlemi alıyordu ama artık kendisini daha güçlü hissediyordu. Yalnız olmayacak, bu hayatta tutunacağı bir dalı olacaktı. Ercan'ın nereden çıkacağını bilmediği için bebeğin durumunu öğrenmek için doktor işini de ertelemek zorunda kalmıştı. Ercan'ın eline düşmek ölümden beter olurdu. Bebeği için daha dikkatli olmalı, onunla karşılaşmamalıydı. Bulut yanında olmayacağı için kahrolsa da yapacağı hiçbir şeyi kalmamıştı. Geri dönemezdi ve çok dikkatli olmalıydı.

Ancak aradan geçen zamanda yemek düzeni hiç düzelmemiş, mide bulantıları çoğalmış ve bir şey yiyememişti. Bu sebeple artık bir doktora görünmek istiyordu. Ciddi bir zayıf-

lama yaşıyor, güçsüz düşüyordu. Otelin bilgisayarını kullanıp bir doktor bulmuş ve arayıp randevu almıştı. Tahminine göre 4-5 haftalık hamileydi ve artık bir doktorun görüşü lazımdı.

Randevu günü geldiğinde doktora gitmek için bir süre nasıl gizleneceğini düşündü. Bulut'un o fotoğraflardan sonra kendisinden vazgeçtiğine emindi ve aramayacağını düşünüyordu. Belki de buna inanmak istiyordu. Tedbirleri, nerede olduğunu bilmediği Ercan içindi. Fakat yanında fazla malzeme olmadığı için ya da bir şapka bile bulunmadığı için gizlenemiyordu. Başka çaresi kalmayınca bu şekilde dışarı çıkmaya karar verdi.

Otelin kapısında bir süre bekleyip etrafına tedirginlikle baktı. İlk adımı atıp atmamak arasında yine gidip gelirken bir kere daha yapacağı bir şey olmadığını fark etti. Yaşadığı büyük korku nedeniyle kliniğin yerinin, kocasının şirketine yakın olduğunu bile fark etmemişti. Arkasına baka baka vardığı kliniğe girerken kendisini gören gözlerden habersiz, hedefine odaklanmış bir avcı gibi sessiz ve seri bir şekilde ilerliyordu.

Doktoru beklerken gördüğü mutlu bir çiftle, kocasının yanında olmayışını daha derinden hissetti. Bulut çocukları olmasını her zaman çok istemişti. Bu anı hep kocasıyla hayal etmiş, bu süre içinde ne kadar istediye de hamile kalamamıştı. Şimdiyse hamile ve yalnızdı. Gözünden düşen bir damla gözyaşını hızla sildi.

Randevu saati geldiğinde içeri alınmış ve sessizlik içinde muayene olmuştu. O an o kadar heyecanlanmış ve titremişti ki yanında elini tutan birini, daha doğrusu kocasını istemişti. Bulut olmadan yaşamak her anında daha da acı vermeye başlamıştı. Buna nasıl dayanacağını bilmiyordu ama güçsüz düşmek için hiç uygun bir zaman olmadığını biliyordu.

Ekin, bebeğinin sağlıklı ve beş haftalık olduğunu öğrenmişti. Henüz çok küçüktü ve özenli bir bakım gerekiyordu. Üstelik sadece bebeği için değil, kendisine de bakması lazımdı. Bu yüzden düzenli bir hayata ihtiyacı vardı. Her şeye rağmen klinikten mutlu bir şekilde ayrılmıştı ve elindeki ultrason kâğıdına bakarak tebessüm ediyordu. Taksiye binmeden önce bir gazete ve mide bulantıları için tuzlu atıştırmalıklar aldı.

Odasına geçtiğinde elbiselerini değiştirip ellerini yıkadı. Ardından hemen krakerini açtı ve bir yandan yerken bir yandan da hesap yapmaya başladı. Elindeki kâğıt kalemle uzun süre düşündü. Bir eve çıkması gerekiyordu ama bu otele fazla para harcamıştı. Çok ciddi olmasa da bir bütçe kaybı yaşamıştı, yine de bu durum yeni bir hayat kurmasına engel olacak kadar değildi. Elindeki para ona çok konforlu bir hayat sürmesi için yetmese de doğuma kadar tam zamanlı bir işte çalışırsa, doğumdan sonra tekrar işe başlayana kadar rahat edebilirdi. Sonrasını da o zaman düşünür, yeni bir plan yapardı. Şimdi yapması gerekenler, küçük bir daire kiralayıp birkaç eşya almaktı. Bunların hepsini boş kâğıda not edip parasının toplamını da yazmıştı. Artık okuluna da gitmiyordu ve hayal ettiği gibi üniversiteli ya da bir meslek sahibi olamayacaktı. Yine de iyi tarafından bakıp, bu sayede çalışmasının daha kolay olacağını ve rahatlıkla geçimini sağlayacağı için buruk bir sevinç yaşıyordu.

Bu süre içerisinde doğru düzgün otelden çıkmamış, çok dikkat etmişti. Biraz zaman geçtikten sonra buradan temelli gider, yine Antalya'da çalışırdı. Aklına birden Bulut düşünce içine bir acı çöreklenmişti. Onsuz hayatın çok zor olacağını biliyordu. Kocasını ne kadar çok özlese de buna bir son vermeli ve hayallerine onu koymamalıydı. Farkında olmadan akan gözyaşlarını sildi. Bebeği için güçlü durmalı ve artık bu kadar çok üzülmemeliydi.

Yüzünü gözyaşlarından temizleyip derin bir nefes aldı ve aklını yaptığı işe verip düşüncelerinden uzaklaştı. Annesinden kalan birkaç eşyadan biri olan künyesinin satışından aldığı parayı da not etti. Bu olaya çok üzülse de yeni bir hayat için her bir kuruşa ihtiyacı olacağını biliyordu. Daha önce yaşadığı bu durumun tekrar edeceğini bildiği gibi!

Bir süre sonra yaptığı hesap listesini komodinin üstüne, ultrason kâğıdının yanına koydu. Sonra eline aldığı gazetenin iş ilanları sayfasını açıp kendine göre birkaç işe baktı. Bunları kalemle daire içine alıp Antalya'ya gitmemesi durumunda bu iş imkânlarını değerlendirmeyi düşündü. Bir an önce sigortalı bir iş bulmalı ve para biriktirmeye başlamalıydı. Hamileliğin son aylarında çalışamayacağı için şimdiden hazırlıklı olmalıydı.

Kısa bir süre sonra yorgun olduğunu hissetti. Biraz da uykusu gelmişti ve akşam yemeğine kadar dinlenmek gözüne daha iyi bir seçenek gibi göründü. Gazeteyi ve krakeri de komodinin üzerine koyarak yatağa uzandı. Gözlerini kapattığında haftalardır olduğu gibi kocasını ve her şeyin güzel olacağını hayal etti.

Bora, ağabeyinin boşladığı işlerin başında oradan oraya koşarken çok yoruluyordu. Hava almak için dışarı çıkmak ve sakın bir yerde kahve içmek istiyordu. Uzun zamandır böylesine yoğun çalışmamıştı. Biraz nefes almaya ihtiyacı vardı.

Kahvesini en sevdiği yerden almış, keyifle şirkete geri dönerken gördüğü kişiyle yerinde donup kalmıştı. Şaşkınlığını hızla atıp içinin sevinçle dolmasına neden olan tatlı yengesini takibe başlamıştı. Ürkmesini ya da yeniden kaçıp gitmesini istemiyordu. Bu yüzden yanına gitmek seçeneğini anında ele-

di. Nerede kaldığını öğrenmesi şimdilik yeterli olacaktı. Hızlı adımlarla giderken üzerine kahve dökülünce fark etti elindeki kahvesini ve hemen çöpe attı. İyi ki bugün kendisi dışarı çıkmıştı. Bu ona kaderin güzel bir oyunu olmalıydı. Ağabeyi boyunca mutluluktan delirecekti.

Ekin'i gördüğü anda ilk başta tanıyamamış ama hareketlerinden o olduğunu anlamıştı. Bu kadar kısa zamanda böylesine değişeceğine imkân veremiyordu. Sade kıyafetleri, makyajsız ve zayıflamış hâliyle bambaşka biri gibiydi. Yine çok güzeldi ama artık farklı bir havası vardı. Ekin'in girdiği yere baktığında şaşırmış ve ne hastalığı olabileceğini düşünmüştü. Yerinden kıpırdamamış ve işini şansa bırakmamak için gözünü bir saniye bile binanın kapısından ayırmamış, başka hiçbir şeyle ilgilenmemişti. Bir süre sonra klinikten çıkan Ekin'in her hareketini takip edip bindiği taksiyi, kendisi de bir taksiye binerek takip etmeye başlamıştı.

Bora taksinin durduğu yere bakınca yine şaşırmadan edemedi. Bu kadar zamandır Ekin'in burunlarının dibinde olduğunu bilmek, kendisine okkalı bir küfretmesine neden oldu. Hâlbuki onu ararken bu otele de geldiklerinden emindi, nasıl bulamamışlardı, aklı almıyordu! Bunu sorgulamayı bırakıp hemen telefonuna sarıldı ve adamlarından birini arayarak şirketin önündeki arabasını en hızlı şekilde getirmesini emretti.

Adamı gelene kadar otel müdürüyle görüşüp, Ekin hakkında detaylı bilgi almayı düşünse de bu işi ağabeyine bırakmaya karar verdi. Bu yüzden bu süre içerisinde neler yapacağını planlamış ve heyecandan dönüp durmuştu. On beş dakika sonunda adamı geldiğinde otelin önünde beklemesini ve Ekin çıkarsa mutlaka takip etmesini söylemişti. Adamı otelde bırakıp kendisi de şantiyelerine doğru yol almıştı. İçi içine sığmıyordu. Bir kardeş gibi benimsediği yengesini sonunda bulmuştu. Şimdi ağabeyine haber vermek için can atıyordu ve onun nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Ekin'in gitmesine sebep olan, olayların başlangıcını yapan adamı her gün öldü-

resiye dövdüğü yerdeydi. Ağabeyi, Ekin'den haber gelmeyen her günün sonunda şantiyeye gitmiş ve adamı öldürmeyecek ama en acı verecek şekilde dövmüştü. Hiç soru sormuyor, konuşmuyor ve Ercan'ın konuşmasına da izin vermiyordu. Ercan'ın zaten artık konuşacak hâli de kalmamıştı. Adamlardan aldığı bilgiye göre bugün ağabeyi mesaiye erken başlamıştı. Şantiyeye vardığında arabasını durdurup hemen aşağıya indi ve koşarak adamı tuttukları odaya girdi. Gördüğü manzarayla bir an adımları sendeledi ve midesi bulandı. Ercan'ı buraya tıktıkları günden beri görmemişti ve yüzüne baktığında, yüzünde hatırlanacak bir şey kalmadığını gördü. Adamın yüzü artık tanınmıyordu! Ağabeyinin elini kaldırdığını gördüğünde refleksiyle bağırdı.

“Abi buldum, Ekin'i buldum!”

Bulut bir an duyduğu şeyi idrak etmekte zorlandı. Yüzünü kardeşine dönerken kanlı elini aşağıya indirdi. Birkaç saniye kardeşinin yüzünü inceledi ve yalan söylemediğine kanaat getirince hızla ona doğru yürüdü. “Nerede şimdi?” Sesi sert çıksa da sesindeki heyecanı ve gözlerindeki mutluluğu Bora çok net görebiliyordu.

“Okuluna yakın bir otelde. Hemen adamları aradım, başında biri duruyor.” Sözleri biter bitmez ağabeyinin kapıya koşmasına karşı kendisi de koşup, “Dur abi, ilk önce ellerini yıka, üstünü başını temizle,” dediğinde Bulut üzerine bakıp kardeşinin haklı olduğunu gördü.

Bulut, şantiyeden olabildiğince hızlı çıkıp, arabasına bindiğinde Bora da arabasını orada bırakıp ağabeyinin yanında yerini almıştı. Bora, çok gülmeyen ağabeyini son zamanlarda ilk defa tebessüm ederken gördü. Ağabeyine bu kadar düşkün olan Bora, onun böyle acı çekmesini kaldıramıyordu. Bu acının bugün son bulmasını umuyordu.

Yol boyunca gördüğü, bildiği detayları ağabeyine anlatmış ve sonunda otele varmışlardı. Ağabeyine şans dileyip, oradaki

adamı da bırakıp şirkete geri dönmüştü. Yarım bıraktığı işlere, yüzündeki gülümsemeyle birlikte gönül rahatlığıyla devam etmeye başladı. Bir ara şantiyeyi arayıp arabasını şirkete getirmelerini söylemeyi ihmal etmedi.

Bulut, çok büyük olmayan otele girdiğinde içindeki heyecanla birlikte, hayatının son bir ayında hissettiği gibi korku hissediyordu. İçine derin ve güçlü bir nefes çekip kontrolünü eline aldı ve hemen otelin müdürünü çağırdı. Sabırsızlığı had safhadaydı ve bir an önce güzel karısını görmek istiyordu.

Gelen otel müdürü, Bulut'u gazetelerden tanıyıp hürmette kusur etmemiş ve söylediği isimden müşterisinin kim olduğunu çıkaramamış ancak Bulut Devrim'in gösterdiği fotoğraftan dolayı tanımıştı. Bulut'un isteğini yerine getirerek karısının odasının yedek kartını vermişti. Bulut, otel müdürünün gösterdiği tepkiye anlam veremese de karısıyla ilgili şeyleri öğrenme isteğinden vazgeçti ve Ekin'in yanına çıkmak için harekete geçti.

Ekin'in odasının önüne vardığında bir an bile düşünmeden kapıyı, Ekin'i korkutmamak için yavaşça açtı. Ancak gördüğü manzara karşısında bir an kalakaldı. Gündüz uykusunu sevmeyen karısının uyumasını beklemiyordu. Bunu düşünmeyi bırakıp, içeri girerek kapıyı açtığı yavaşlıkta geri kapattı. Bu uzaklığa daha fazla dayanamıyordu. Hızlı ama sessiz adımlarla yatağa doğru gitti. Yatağın kenarına oturup haftalardır yüzüne hasret kaldığı, rüyalarına giren güzel, küçük karısını özlemle izlemeye başladı...

4. BÖLÜM

Bulut kısa bir süre hiçbir şey düşünmeden sadece karısını izlemiş, biricik karısını çok özlediğini daha iyi anlamıştı. Hâlâ karısını görmeden bu kadar zaman nasıl dayanabildiğini bilmiyordu. Bütün bu olanlara kendisi sebep olmuştu. Eğer uzak durmasa ve onun kendisini yalnız hissetmesine neden olmasaydı belki de bu kadar ayrı kalmalarına gerek kalmayacaktı. Onu üzmemeye yemin etmişken, sevdiği kadına neler yaşatmıştı. Yine de Ekin'in böyle bir şey yapmış olmasına, kendisinden bu kadar ayrı kalmasına karşı çok öfkeliydi. Bu düşünceyle içi yeniden öfkeyle doldu. Haftalardır ayrı kaldığı karısının karşısına bu şekilde çıkmak istemiyordu ama aklına geldikçe deli oluyor, sinirlenmesine engel olamıyordu. Bu kadar zamandır Ekin'e belki de bir tek bu konuda kızgındı.

İçinde harlanan ateşle yavaşça yatağa girdi. Karısını belinden sarıp, elini tam karnında durdurarak kendisine çekti ve yüzünü, o çok özlediği kokusunu içine çekmek için boynuna gömdü. Kollarındaki beden kıpırdayınca daha da sıkı. Sakinleşmek istese de bunu yapamıyordu. Ekin'i uyandırıp hesap sormak istiyordu. Oysa buraya gelirken ona kavuşmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Ekin ise bedenindeki kolları hissetmeden önce kıpırdamaya başladı. Rahat hareket edemeyince ne olduğunu fark edip panik yaptı ve korkuyla bağırarak çırpınmaya başladı.

Bulut çırpınan karısına daha sıkı sarılıp sert bir tonda, "Sakin ol, Ekin!" dedi.

Ekin duyduğu sesle bir an taş kesildi. Korkusu, yerini şoka bıraktı. Kocası, sevdiği adam gelmiş, onu bulmuştu. Bulut'un kendisini istemediğini sanıyordu, bu yüzden biraz şaşkındı. Yavaşça kocasının sarıp sarmaladığı kollarında döndü. Günlerdir özlediği, burnunda tüten yüze baktı. Sert yüz hatlarına, kirli sakalına ve her daim kaybolduğu gözlerine... Çok özlemişti. Hem de çok... Ancak kendisini ona karşı hem çok mahcup hissediyor hem de korkuyordu. Olanları nasıl açıklayacağını bilmiyordu. İstemsizce gözünden bir damla yaş aktı ve titrek sesiyle, "Neden geldin?" dedi. Bulut'un gelmesinden şikâyetçi değildi ama olanlardan sonra merak ediyordu.

Bulut duyduğu sözlerle gerilmişti. Ekin'in gözünden akan yaş sertçe sildi. "Asıl sen neden gittin? Bana bunu nasıl yaparsın, benden uzağa gidemeyeceğini bilmiyor musun, Ekin? Benden başka bir dünya yok Ekin, olamaz da!" Ardından istemeyerek de olsa karısını bırakıp, hırsıyla yataktan kalktı.

Ekin kocasının öfkelenildiğini görebiliyordu. Ona bir an önce her şeyi açıklamak istiyordu. Bu sebeple yatakta yavaşça oturur pozisyona geldi. Ellerini kucağında birleştirip parmaklarıyla oynayarak, "Beni istemiyorsun sandım. Yüzüme bile bakmadın, odaları ayırdın ve... Ve gece eve gelmedin," dedi üzgünce. "Belki haklısın ama..." diye devam ederken gözlerini istila eden yaşlara hâkim olmak için sustu. Yaşananları hatırladıkça boğazındaki yumru büyüyordu.

Bulut hissettiği özlemi bir kenara bırakıp, Ekin'in haftalardır ondan uzak olmasının haklı öfkesini yaşıyordu. "Evet, o da ayrı bir konu! Bir de bol imalı mektubumuz var(!) Bunca zamandır sen beni tanımadın mı? O mektupta neyi ima ettiğini anlamadığımı sanma, bu dediğin bana büyük hakaret! Bir de haklısın diyor!" Sakin kalabilmek için avuçlarıyla yüzünü

ovalayıp derin nefesler aldı. Ardından, "Söyle bakalım, neden haklıymışım?" diye sordu.

Ekin bu sözlerden sonra kendisini çok kötü hissetti. Gözyaşlarıyla savaşıırken bocaladığını hissediyordu. Kocasını tabii ki tanıyordu ama o fotoğraflardan sonra ne yapacağını, ne düşündüğünü bilememişti. Hangi erkek buna tepkisiz kalırdı ki? Bir de üstüne kocasından ilk defa gördüğü tavırlar vardı. Aklı karışmış ve çok korkmuştu. Zorlukla yutkunup başını kaldırdı. "Sen ilk defa eve gelmedin... Geldiğinde de çok farklıydın. Hem o-o fotoğraflardan sonra ne söylersem söyleyeyim, dinlemezsin sandım. Ben... Benden tiksiniyorsun sandım. Çünkü tavırların çok farklıydı. Sen ne düşünmemi bekliyordun? Bunları ilk defa yaptın. Bir de... Başka odada yattın," dediğinde istemeden hıçkırmıştı. Hamileliğin de etkisiyle ancak bu kadar dayanabilmişti.

Bulut, karısına baktığında onun da haklı olduğunu düşündüğü kısımları kabul etti. Hiçbir zaman yapmaması gereken bir şey yapıp odaları ayırmıştı. Aslında biraz da böyle düşünmesine sebep kendisiydi. Ağlamasına dayanamayıp karısının yanına gitti. "Ben sana kaç defa ağlamayacaksın dedim? O gözleri mutsuz görmeyeceğim, Ekin!"

Ekin'in şişmiş gözlerini, akan gözyaşlarını saran bakışlarını kızarmış dudaklarına çevirdi ve bir an durduktan sonra hasret kaldığı dudaklara kapandı. Ağzına gelen tuzlu gözyaşlarının bu ana engel olmasına izin vermeden ve karısının tadını almak için vahşice öpmeye devam etti. Ekin'in aklından, bu öpüşmeyle birlikte yaşadığı acı ve olanlar uçup gitmişti. Kocasının dokunuşlarını çok özlemiş ve tişörtünün altındaki sert ellerle vücudu zevkten gerilmişti. Bedeni ürperirken, Bulut'un ellerinin göğüslerine ulaşip onları sertçe sıkmasıyla geri çekilmeyeceğini anladı ve kendini ana bıraktı.

Bulut, ellerindeki yuvarlaklıkları acımadan sıkıyor ve dudaklarını karısının boynunda iz bırakacağını düşünmeden ısıırıp somuruyordu. Ellерinin altında kıvranan bedeni yata-

ğa doğru itti ve hızla üzerine çıkıp, bütün ağırlığını vererek Ekin'in tişörtünü bir çırpıda çıkardı. Ardından becerikli bir şekilde sütyeni çözüp dolgun göğüsleri serbest bıraktı. Aynı hızla birini ağzına alıp, sertçe dişlerini geçirirken Ekin'den yüksek bir inleme geldi.

Ekin'in bedeni yaşadığı hazdan dolayı havalanıyor ve bir yılan gibi sürekli kıvrılıyordu. Kocasını her zamanki gibi bütün bedenini ve ellerini aynı anda kullanıp kendisini zevkten delirtiyordu. Üstelik henüz soyunmamış olan kocasının bunu nasıl yapabildiğine her zaman şaşıırıyordu. Gözlerini açık tutup özlediği yüze bakmak istiyor ama bu durumda başarılı olamıyordu. Akli tamamen bulanıklaşıyor ve kocasının vermek istediği o zevki almak için çaresizce çabalıyordu.

Bulut, bacaklarını açarak, üzerine uzandığı karısının üstünden kısa bir süre kalkıp, tişörtünü çıkarıp attı. Bugün gömlek gibi uğraştırıcı bir giysi giymediği için kendisini şanslı hissediyordu. Kemerini açıp çıkardıktan sonra kenara attı. Sonra karısının giymiş olduğu taytı ve külotu çıkardı. Ekin'i uzun zaman sonra yeniden çıplak görünce içindeki vahşiye *dur* demeden yeniden dudaklarına gömüldü. Bir yandan öpüyor, diğer yandan elleriyle karısını hazırlıyor, kıvama gelmesi için sabırsızlanıyordu. Karısına dokunduğu anda ıslanmaya başladığını ve hazır olduğunu bilse de sert sevişmeleri yüzünden altındaki bedeni daha bir yumuşatıyordu. Hareketleri sabırsız ve Ekin'in canını acıtacak kadar sertti. Bir eliyle göğsünü yögururken diğer eliyle kadınlığını okşuyordu. Ekin'in inlemeleleri tüm odayı sardığında Bulut, artık dayanamayacağı duruma geldi. Ayağa kalkıp, pantolonuyla birlikte iç çamaşırını çıkarıp diğer giysilerin olduğu yere attı. Bunları yaparken karısının mayışmış çıplak hâli ve baygın gözleri kendisini daha çok tahrik ediyordu. Henüz bir şey yapmamışken Ekin'in bu yorgun hâliyle kafası karışsa da hiç durmadan üzerindeki yerini aldı. Bir an sonra beklemeden, Ekin'in dudaklarına kapanırken aynı anda erkekliğini içine itti. Ekin'in boğuk çığlığı ağzında kay-

boldu. Hızlı ve sert darbelerle gidip gelirken bu kadar erken sona gelmesine şaşırıyordu. Karısına olan özlemi yüzünden ani bir boşalma yaşıyordu. Ekin'e, "Hadi güzelim!" dediği anda beraberce gelip aldıkları büyük hazlarını bütün odayı inleterek ilan ettiler.

Bulut, ter içinde soluk soluğa karısının yanına yığıldığında bu sevişmenin çok daha farklı olduğunu biliyordu. Yaşadığı zevkten dolayı bütün bedeni keyiften sızlıyordu. Ekin'e baktığında yüzündeki yorgun tebessümle gözlerinin kapandığını gördü. Böylesine yorgun düşmesine karşı kafası karışsa da kenardaki pikeyi alıp yavaşça üzerini örttü. Ardından birkaç dakika dinlenip yataktan kalktı ve banyoya doğru ilerledi.

Banyoda işini bitirip beline sardığı havluyla odaya döndüğünde bakışları karısını buldu. Öyle derin uyuyordu ki bir süre gözlerini üzerinden ayırmadı. Yeniden ona sahip olmak ve teninde kaybolmak, Bulut'un bütün sinirlerini almış ve kendini bulmuştu. İşte istediği kadın, karşısında çıplak bir şekilde yatıyordu ve son nefesine kadar yaşamak istediği hayat buydu.

Üzerini giyindikten sonra karısını kontrol etti ve odayı incelemeye başladı. Karısının haftalardır burada kaldığını bilmek sakinleşen yanını yeniden harekete geçirdi. Ekin'in her şeyin en iyisini hak ettiğine inanıyor ve bunun için tüm imkânlarını sağlıyordu. Bunun sonucunda böyle bir şey olması onu çileden çıkartıyordu. Etrafı incelerken gözü bir ara komodine takıldı: Açılmış bir kraker, birkaç kâğıt parçası ve gazete... Ayağa kalktı ve incelemeye başladı. İlk önce gazetedeki işaretlenmiş iş ilanlarına baktı. Çoğu garsonluk ve tam zamanlı işlerdi. Bakışlarını hırsıyla yatağa çevirip masum bir şekilde uyuyan karısına baktı. Öfkesi ikiye katlanmıştı. Bu hâle gelmesine katlanamıyor, gördüğü her unsur öfke ateşini yeniden harlıyordu. Gazeteyi komodine bırakıp bir şeyler karalanmış olan bir kâğıdı eline aldı. Ev kirasına ayrılmış bir bütçe ve alınacak birkaç eşya için yapılmış bir liste! Gözleri, küçük ama güçlü karısını buldu tekrardan. Tek başına bir yaşam düşün-

mesine çok fazla kızmış olsa da çok da gurur duymuştu. Her şekilde ayakta durabilecek ve kimseden bir şey istemeyecek kadar gururlu bir karısı vardı.

Sonra yerine geçip oturacağı sırada gördüğü başka bir beyaz kâğıtla kaşlarını çattı. Eline aldı ve incelemeye başladı. Kâğıdı ters çevirince anlamaya çalışır gibi kaşları daha çok çatıldı. İlk birkaç saniye çözemediği kâğıdın ne olduğunu anlayınca kaskatı kesildi. Aniden başını, karısının uyuyan bedene çevirdi. Öyle ani çevirmişti ki boynunda bir sızı hissetti. Bakışları büyük bir şaşkınlık içeriyordu.

Ekin hamileydi!

Bir süre bedeni de aklı da donmuş gibi durdu ve gözleri Ekin'de, elinde ultrason kâğıdı öylece kalakaldı. Bir bebekleri olacaktı ve güzel karısı ona söylememişti. Küçük kadını, bebeklerine hamileydi. Bir bebek, sadece Ekin'den olmasını istediği bir bebek! Baba olacaktı. İnanamıyor ve hâlâ bedenini hareket ettiremiyordu. Öfkesi dinmiş, içi şefkatle dolmuştu. Mutluluktan gülümsediğinin farkında bile değildi. Bir elindeki kâğıda, bir güzel karısına bakıp durdu. Ercan'ın söylediklerinin hiçbirine inanmazken, para avcısı kısmına zaten hiçbir şekilde inanmamış ve aklında bile tutmamıştı ama inanmış olsaydı da bu gördüklerinden sonra nasıl öyle düşünürdü ki? Aynı onu gördüğü ilk andaki gibi karısı, çoktan mücadeleye hazırdı. Cesur ve inatçı kişiliği zorda kalınca kendisini gösteriyordu. Birden aklına az önceki öfkeli sevişmesi geldi ve gözlerini endişeyle kapattı. Gözlerini yeniden açtığında yatakta yatan bedene çevirdi. Böyle bir şeyi söylemediğine inanamıyordu. Bebeğe zarar verebilirdi. Elindekileri komodine bırakıp yavaşça karısının yanına geçip uzandı. Elleri, Ekin'in ince belini sardığında, zayıfladığını fark etmiş ve bir yanı bu duruma üzülürken diğer yanı dişlerini gıcırdatmasına neden olmuştu. Karısını daha sıkı sarıp saçlarına bir öpücük bıraktı.

Ekin'in kıpırdanıp gözlerini açmasıyla birlikte yavaş bir şekilde konuşmaya başladı. "O gece çok sinirliydim. Soruları-

ma cevap vermedin, sesini dahi çıkarmadın ve olanları öylece kabul ettin. Ne yapacağımı bilemedim. Ben Bulut Devrim ilk defa bocaladım.” Gözlerini bir an kapatıp açtıktan sonra devam etti. “Ben sadece bir başkasının sana dokunmasına dayanamadım. Konuşmanı ve doğru olmadığını söylemeni istedim. Hazmedemedim, anlıyor musun?”

Ekin, gözlerini açar açmaz duyduğu sözlerle bedenindeki kollara sığınır gibi büzüldü.

Bulut, derin bir iç çekip kollarında gözleri dolan ve kendisine daha çok yaklaşan karısının çıplak karnına elini koydu. “İçmek, o andan uzaklaşmak, kafamı toparlamak ve doğru düşünebilmek için biraz yalnız kalmak istedim. Dışarıyı biliyorsun, adım başı gazeteci, başım ağrısın istemedim, bu yüzden Beykoz’daki eve gittim. Geri gelecektim ama çok fazla içmiştim, sonra da sızmışım. Ben o adamın söylediği şeylere inanmadım, Ekin. Sadece o fotoğraflar... Fotoğraflar... Allah’ım, hâlâ aklım almıyor!” dedi gözlerini sımsıkı kapatarak.

Ekin kocasının kollarından çıkıp, örtüyü üzerine çekerek onunla yüz yüze geldi. Bulut bu duruma yüzünü ekşitti. Oda-
nın bir köşesine fırlattığı tişörtü alıp Ekin’e giydirdi ve yatağın başına yerleşip karısını kucağına oturttu. Şimdi yine yüz yüze-
lerdi ve daha yakınlardı. *Olmaması gerektiği gibi*, diye düşündü Bulut. Ekin kollarını kocasının boynuna doladı ve birden gelen cesaretle dudaklarından öptü. Bulut bu ani öpücüğe şehvetle karşılık verip geri çekilmesine izin vermedi ve öpücüğü derinleştirdi. Birkaç saniye sonra Ekin kendisini zorla geri çekince Bulut kaşlarını çatı. “Bu huyunu sevmiyorum. Neden daima güzel anlarımızı bölüyorsun?”

Ekin kocasının bu hâline tebessüm etti. Bir an eskisi gibi olduklarını hissetti, onun sinirini bile özlemişti. Yanağını okşadığı sırada gözünün önüne haftalar önceki o gece geldi ve

okşarken gözleri doldu. Bulut ise karısının ne düşündüğünü hemen anladı.

“Özür dilerim. Çok özür dilerim, güzelim. Eğer o gün dokunmana izin verseydim, sana karşı yumuşardım biliyorsun ve ben, o an bunun için hazır değildim.” Alnına derin bir öpücük bırakırken aklına gelenle birlikte heyecanla geri çekildi ve elini Ekin’in dümdüz karnına koydu. Şefkatle okşarken, “Kaç haftalıkmış?” diye sordu. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi ama gözleri mutluluk saçıyor, içi içine sığmıyordu.

Ekin şaşkınca, “Sen... Sen nereden biliyorsun?” diyerek merakla nemli gözlerini açtı.

Bulut tebessüm ederek, elini komodine uzatıp ultrason kâğıdını aldı. Ekin onu görünce anında gülümsedi ve elini büyük bir sevgiyle karnının üzerine koydu. “Beş haftalıkmış. Sağlığı da iyi, sadece benim biraz kilo almam gerekiyormuş,” diyerek suratını astı. Sonra doktorda gördüklerini hatırlayarak heyecanla devam etti. “Bulut, bir görsen minnacıktı! Öğrenince nasıl mutlu oldum, bir bilsen! Beni aradığımı hiç düşünmemiştim, beni istemiyorsun sanıyordum. Bu yüzden bebeğimize sarıldım ve sadece ikimize ait bir hayat düşündüm.” Son sözlerini biraz mahcupça söylemişti.

“Yani bana söylemeyi düşünmüyordun?”

Ekin, alışkın olduğu huysuz kocasının sert sesine aldırmadı. “Hayır, şimdilik düşünmüyordum. Biliyorsun, ailemden kalan biraz param vardı. Bir eve geçer, bir de çalışırım, diye düşündüm. Gerçi paramın bir kısmı bu otele gitti ama neyse...” Sonra sesi titreyerek, “Bulut biliyor musun, bebeğimizi aldırmayı hiç düşünmedim,” dedi.

Bulut bu sözlerle karısının sevdiği gibi içten bir gülümseme sergiledi. “Biliyorum. Senin o güzel kalbin buna izin vermezdi,” diyerek yanağını okşadı.

“Senden gelmişti o can, nasıl vazgeçerim ki?” Sıkıca kocasının boynuna sarıldı. Onu bırakmakla ne kadar yanlış yap-

tığını şimdi daha iyi anlıyordu. Kocasını onu bulmuştu, üstelik hesap sormak için değil, sadece sevdiği için. Oysa Ekin neler düşünmüştü! İçinden taşan sevgiyle, “Seni çok seviyorum, Bulut,” dediğinde karşılık beklemiyordu ve beklediği gibi oldu, karşılık gelmedi Bulut’tan. Bulut karısının sırtını okşarken gözleri kapalı onsuz günlerin acısını çıkarıyordu. Ekin’in “seviyorum” sözlerine karşılık içinden cevap verdi.

Biraz önceki sert sevişmeleri aklına gelince, “Bana söylemeliydin! Az önce hayvan gibi davrandım, bebeğe zarar gelebilirdi!” diye öfkesini dile getirmekten çekinmedi.

Ekin kocasının kollarında sevgiden mayışmış bir hâlde geri çekildi ve gözleri suçlulukla parladı. “Ben bilmiyorum, seni görmeyi beklemiyordum ve her şey aniden gelişti.”

Bulut, bebeğine bir zarar gelmemiş olmasını umarak dua etti. “Bunların hepsinin hesabını soracağım sana, benden uzağa gitmek neymiş göstereceğim!”

Ekin kocasının bu sahte sinirine gülümseyerek karşılık verdi. Kocasının kendisini nasıl özlediğini gözlerinde görüyordu. Bulut’un yüzüne baktıkça son zamanlarda yaşadıkları aklına geliyor ve içinden sürekli onsuzken yaşadıklarını anlatmak geliyordu. Belki de Bulut sormadıkça kendisi de olayları anlatmayı geciktirmek istiyordu. Farkında olmadan yüzünde buruk bir ifade oluşmuştu.

Bu detay Bulut’un gözünden kaçmamıştı. “Ne oldu?” diyerek karısının yanağını okşadı.

Ekin birden irkildi ve aklındakileri silip, “Bir şey olmadı,” dedi. Bulut düşünceli bir şekilde susunca birkaç dakika sessiz kaldılar. Bu boşlukta Ekin, klinikte yaşadıklarını anlatma ihtiyacı hissetti. “Bulut, ben bebeğimiz için doktora gittiğimde orada kendimi çok yalnız hissettim. Çok mutlu bir çift vardı. Ben... Ben onları kıskanmadım aslında ama kötü his...” diye devam ederken Bulut, karısının derdini anladı ve dudaklarından şefkatle öperek susturdu onu.

“Sen bundan sonra bensiz bir adım bile atabileceğini mi düşünüyorsun? Her yere beraber gideceğiz. Her zaman olduğu gibi! Ayrıca hemen yarın en iyi doktoru araştıracağım ve ona gideceğiz! Bebeğe bir şey olmadığından emin olmak istiyorum. Sonra da ufaklık için bir şeyler bakarız,” dedi ve eli karısının karnında yeniden dudaklarından öptü.

Ekin mutluluktan uçuyor, küçük ailesiyle ilgili binbir hayaller kuruyordu. Güzel düşlerinin arasına birdenbire çöreklenen büyük sorun yine aklına geldi ve artık bir an önce ortadan kaldırması gerektiğine karar verdi. Çünkü her mutlu anında böyle kendisini huzursuz etsin istemiyordu. Zamanı gelmişti ve sonuna kadar bu mevzu kapansın, bir daha açılmasın istiyordu. Kocasına her şeyi anlatması lazımdı. Bu sebeple geri çekilip anlatmak istedi ama Bulut, kollarından çıkmasına izin vermedi. Kısa süre sonra Ekin kararlılıkla yeniden çekildi. Bulut kaşlarını çatınca, Ekin tebessüm ederek onları düzeltti ve masum bir öpücük kondurdu dudaklarına.

“Sana her şeyi anlatmak isti...” derken Bulut karısının dudaklarına parmağını koyup, “Şşt. İstemiyorum. Hiçbir şey duymak, öğrenmek istemiyorum. Bana sen lazımsın, geçmişin değil!” diyerek dudaklarına parmağını koyup susmasını sağladı. Öğrenmek istemiyordu çünkü her şeyin bu lanet geçmiş yüzünden olduğunu, karısından bu yüzden ayrı kaldığını düşündükçe deli oluyordu. Fotoğrafları gördüğü anda deli olmuş, Ekin’e dokunan ellerden başka bir şey düşünememişti ancak Ekin’in gidişi, neyin daha önemli olduğunu ona acımasız bir şekilde göstermişti. Bora’nın getirdiği dosyayı da bu sebeple okumamış, başka adamlarla ne yaşadığını bilmek onu korkutmuştu. Hiçbir şey Ekin’den önemli değildi.

Ekin, aslında kocasının açıklama beklemediğini ilk geldiğinden beri fark etmişti ve kendisi de buna memnun olmuştu ama bu, aralarında sorun olarak kalsın istemiyordu. “Ben anlatmak istiyorum, Bulut. Ercan’ın yeniden bana zarar vermesini, sevdiğim birini daha elimden almasını istemiyorum,”

dediğinde Bulut itiraz etmeye hazırlanırken son duyduğu cümlelerle birlikte şaşırmişti.

“Ne demek zarar vermek?”

Ekin üzüntüyle, “Anlatacağım,” dedi ve derin bir nefes aldı. Kocasının kucağında biraz kıpırdandı. “16 yaşıma yeni girdiğimde babamı kaybettik. Bu yüzden annem çalışıp bize baktı. Kimseye boyun eğmedi ve bizim rahat yaşamamız için her şeyi yaptı. Benden iki yaş küçük bir kız kardeşim vardı. Adı Esin’di.”

Ekin’in kardeşi için geçmiş zaman kullanması, Bulut’un dikkatinden kaçmamış ve içten içe üzölmüşüü. Ve otel sahibine, karısını tarif ettiğinde neden *Esin Hanım* dediğini de anlamış oldu. Karısı, kardeşinin ismini kullanarak otele kaydolmuştu!

“Kimseye karışmadan yaşayıp gidiyorduk. Bu Ercan denilen adam çok pis işler yapıyordu. Yani öyle duyuyorduk. Annem tek kalınca çok fazla rahatsız etmeye ve *değişik yollardan para kazanabilirsin* diyerek sürekli annemin karşısına çıkmaya başlamış. Bunları, annem ölmeden birkaç hafta önce öğrendim. Kendimi ondan korumam için anlatmıştı. Sonra annem, babamdan bir yıl kadar sonra öldü. Zaten rahatsızdı ve çok çalışmaktan kendine bakamamıştı. Neyse... Annem öleli iki gün olmuştu ki kapıya bir gün Ercan geldi. Annemle yakın arkadaş olduğunu ve yardım etmek istediğini söyledi. Oysa ben onun kim olduğunu biliyordum. O zamanki yaşımın verdiği cahillikle *onun niyetinin kötü olduğunu, annemin her şeyi anlattığını* yüzüne söyledim. Gülümsedi. Belki söylemesem, inanmış gibi yapsam kaçacak vaktim olurdu ama korkmuş ve hata yapmışım. Bana, *iyi niyetli olduğunu ve bunu kanıtlamak için izin vermemi* söyledi. Ben izin vermedim ve *bizi rahat bırakmasını* söyledim. Ertesi günü yine geldi ve yanında getirdiği birkaç belgeyi gösterdi. Benim ve kardeşimin, yaşımız gereği normalde yetimhaneye verilmesi gerekiyormuş. Getir-

diği belgeler ise annemin ölmediğini gösteriyordu. Bu yüzden *rahat yaşayabileceğimi ve her zaman arkamıza destek olacağını* söyledi. Bunu neden yaptığını o zaman anlamamıştım ama daha sonra çok güzel bir şekilde anlattı,” diyerek yüzünü acıyla buruşturdu.

Bulut ise karısının yüzünden geçen hiçbir ifadeyi kaçırmıyor, sözlerini dikkatle dinliyordu.

“İstanbul’daki ev, bize aitti ve bankada biraz birikimimiz vardı. Okulda son senemdi ve kimseye boğun eğmemek için zor olsa da işle birlikte yürütüyordum. Ama Ercan en olmadık zamanlarda karşıma çıkmaya, annem gibi beni de rahatsız etmeye ve değişik tekliflerde bulunmaya başlamıştı: Yardımının karşılığını istiyordu! Ondan kurtuluş olmadığını biliyordum. Çünkü yetimhane işini halletmesinin kolay olmayacağını bildiğim için arkasının çok güçlü olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden gizlice evimizi satmak istedim fakat sonra aklıma, hem on sekiz yaşımı doldurmadığım hem de Ercan’ın düzenlediği belgeler geldi. Zaten annem hâlâ yaşıyor görüldüğü için de satamazdım. Bu yüzden bankadaki paranın şimdilik yeteceğini düşünüp hazırlık yapmaya başladım. Amacım buradan kardeşimi de alıp gitmekti. Bir şey anlamaması için işime, günlük yaşantıma devam ettim. Bir gün işten çıkıp eve gittiğimde Esin’i bulamadım. Telaşlanıp aramaya çıktığımda karşıma Ercan çıktı. *Onu bir evde alıkoyduğunu ve evi taşısam da her an ölüm gibi ensemden olacağını* söyledi. Planımı nasıl öğrenmişti bilmiyordum, mutlaka bir yerde açık vermiştim ama kardeşim için ne derse yapmaya razı hazırdım. Beni bir pansiyona götürdü ve artık orada kalacağımı söyledi. Kardeşimi de dediklerini yaptıktan sonra göreceğimi söyledi.” Duraksadı ve başını kaldırıp kocasına baktı. Onun olduğundan daha öfkeli olduğunu gördüğünde şaşırmadı.

Bulut öfkeyle, “Devam et!” dedi.

“İlk önce o hayata alışmam için sadece adamların masalarında oturup sohbet etmemi söyledi. Adının, konsomatrislik

olduğunu sonradan öğrendim. Pavyona her gece gidiyorduk. Her gece değişik adamlar..." dedi ve sustu. O kısımları anlatmak istemiyor, sanki o anları yeniden yaşıyormuş gibi oluyordu. Bulut, onun zorlandığını anlayınca öfkesini maskeleyip usulca yaklaştı ve dudaklarından öptü. Ekin nerede olduğunu hatırladı ve kendisini daha iyi hissederek devam etti. "Her gün kardeşimi soruyordum ama göstermiyordu. Aradan iki ay geçtiği hâlde kardeşim hâlâ yoktu. Bir gün Ercan'ı telefonda konuşurken gördüm ve kardeşim hakkında bir şeyler öğrendim umuduyla gizlice dinledim. Kardeşimden... Esin'den bahsediyordu," diyerek içine titrekçe bir nefes çekti. *"Onun çok ses çıkardığından, çoktan ayakaltından kalkması gerektiği için öldürdüğünden ve... Ölmeden önce ta-tadını aldığından bahsediyordu,"* dedi ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Bulut karısını kollarına aldı ve başına öpücük bırakıp, saçlarını okşayarak sakinleştirmeye çalıştı. Öfkesi Ercan'ı yakıp kül edecek kadar çoğalmıştı. Bir an Ercan'ın elinde olmadığı düşüncesi bedenini ürpertti. Bir de aramak için birkaç saat beklemek onu sabırsızlıktan öldürürdü.

Ekin'in bir süre sonra ağlaması durmuş, geriye sadece iç çekmeleri kalmıştı. Bulut sabırla karısının devam etmesini bekliyordu. Sessizlik tüm odaya hâkim olurken, Ekin gücünü toplayıp devam etti. "Birkaç şey daha duymuştum. Belgeler sahteymiş ve sadece benim görmem için düzenlenmiş. Yani sosyal hizmetlerden gelecek olan yetkilileri biraz oyalamak için gereken yerlere para vermişler o kadar. Zaten onun güçlü olduğunu da buradan anlamıştım. O gece bana da sahip olmayı düşünüyormuş. Artık iş yapmam lazımmış. Ben Esin'in öldüğünü duyduğumda donup kalmışken, bunu söylemesiyle kendime geldim ve hemen oradan kaçtım. Kardeşim için orada bulunduğumdan dolayı Ercan çok rahattı ve hiçbir yer kilitli değildi. Kaçtıktan hemen sonra peşime düşer, diye bir yerden polise telefon açtım ve bildiğim her şeyi anlatıp, *oradan kaçan bir genç kız olduğumu, adımı veremeyeceğimi ama benim gibi*

birçok kız olduğunu, gereken her şeyi yapmalarını söyledim. Yaptılar da. Benim kaçtığının farkına varmayan Ercan hâlâ oradaydı ve polisler onu götürürken göz göze geldik. Öfkeden delirmişti. Aynı öfkeyle baktım ona fakat polislere Esin'den bahsedemedim. Çünkü daha fazla bu işin içinde olmak istemedim. Aslında korktum. Sadece 17 yaşındaydım ve onlarla baş edemez, onlara karşı bir şey yapamazdım. İki ayda yaşadıklarımı bir daha yaşamak istemedim. Kardeşim yaşasaydı mücadele ederdim ama artık bir anlamı kalmamıştı. Üstelik o içeride olsa bile ben dışarıda yalnızdım. Üstelik kardeşimi öldürdüğünü de ispatlayamazdım ve ellerine yeniden düşersem ölmekten beter olacağımı biliyordum. Bu yüzden kardeşimin mezarını bile öğrenmeden, Esin'in hesabını o pisliğe ödetmeden gitmek zorunda kaldım. Gitmeden önce eve uğrayıp evle ilgili belgeleri ve banka kartlarını aldım. Antalya turistik bir yerdi ve beni hemen bulamazlar, diye orayı seçmiştim. On sekiz yaşını doldurduktan sonra evi de sattım. Annem yaşarken evi satın almak isteyen bir müteahhit vardı, onu aradım. Yapmak istediği rezidans için bizim evi satın alması gerekiyordu. Bu yüzden Antalya'ya gelmeye bile razı olmuştu. Sonra seninle tanıştığımız otelde çalışmaya başladım. Biliyorsun işte, iki yıldır oradaydım. Okul işini de biliyorsun, sen lise diplomamı almasan sınavlara da giremezdim. Yıllarca bu yükte birlikte çok acı çektim, ağlama krizlerine girdim. Onu koruyamamış, annemin emanetine iyi bakamamıştım. Ben onun için o pis şeyleri yaparken kardeşim, orada daha beterini yaşamıştı. Kaçarken çok soğukkanlıydım ama sonraki acı hiç dinmedi. İçimdeki vicdan azabı günbegün beni öldürdü. Esin her gün rüyalarım girer, hiç konuşmaz, sadece uzakta donuk gözlerle öylece dururdu. Yalvarırdım *konus* diye ama hep ben suçluymuşum gibi bakardı. Bu beni daha da kötü bir ruh hâline sokmuştu. Bir ara delireceğimi sandım. Canım hiç olmadığım kadar çok yanıyor, ona haksızlık ettiğimi düşünüyordum. Ama bu vicdan azabı beni ne kadar tüketirse tüketsin, yeniden on-

lara bulaşmaya korktum. Beni anlıyor musun, Bulut? Ben çok korktum,” dedi hıçkırarak.

“Şşşt...” Bulut dişlerini sıkarak dinliyor, Ekin’in saçlarını okşuyor ve karısının bunları yaşadığına inanamıyordu.

“Seninle tanıştıktan sonra bu rüyalarım azaldı. Senden önce uyandığım o nadir günlerde hep bu rüyayı görüyordum. O gece... Fotoğrafları görünce çok kötü oldum. Sanki o günlere geri dönmüştüm. Ağzımı açıp konuşamadım. Kardeşim gözümün önüne geldi. O anda aynı acıları yaşıyordum. Sonra senin tavırların, beni istemiyorsun sandım ve Ercan’ın sana da zarar vermemesi için gittim. O çok tehlikeli!” Sözleri bittikten sonra kocasının göğsüne yaslanmış şekilde kalmaya devam etti.

Bulut içinde büyüyen öfkeyi göz ardı edip, karısının başını eliyle yukarı kaldırarak dudaklarına kapandı. Öyle büyük bir aşkla öpüyordu ki Ekin’e her şeyi unutturmak, bütün anlattıklarının kâbus olduğunu kanıtlamak ister gibiydi. Eli büyük bir yavaşlıkla Ekin’in beline kaydı. Biraz okşadıktan sonra ezbere bildiği bedendeki farklılıkları fısıldayarak, “Çok zayıflamışsın. Sen çok yemek yerdin, ne oldu böyle?” diye sordu.

“Hamilelik zor geçiyor. Yani mide bulantım ve kusmalarım çok oluyor. Bu yüzden bir şey yiyemiyorum,” dedi ve sonra üzgün bir şekilde devam etti. “Çok mu çirkin olmuşum?”

Bulut konunun değişip karısına başka bir şey düşündürmesine memnun oldu. “Hayır. Aksine hamilelik daha çok güzellik katmış. Ama daha önce elime geliyorlardı,” dediğinde Ekin’den anında omzuna bir darbe yedi. Ekin’in elini tuttu ve öptü. “Söyle o ufaklığa, rahat dursun. Seni böyle zorlayacaksa oradan çıktığında bozuşuruz.” Ekin gülümsedi.

“Daha doğmadan tehdit ettin ya minicik şeyi, pes!”

Bulut, karısını yeniden göğsüne yasladı ve eline telefonu alıp Bora’nın numarasını tuşladı. “Bora, ne işin varsa bırak gel. Ekin’i eve götüreceksin!” dedi ve kalkmaya çalışan karısını göğsüne geri bastırdı.

"Tamam, abi on beş dakikaya oradayım."

Ekin zor da olsa başını kaldırdı ve üzgün bir tonda, "Neden benimle gelmiyorsun?" diye sordu.

Bulut, karısının saçlarını geriye doğru atıp yüzünü avuçları arasına aldı ve Ekin nefessiz kalana kadar yeniden öpmeye başladı. Ardından son bir öpücük bırakıp çıplak kalçasını sıktı ve Ekin'in az önceki sorusuna karşı, "İşim var," dedi. Biricik karısının suratını astığını görünce çenesinden tutarak kendisine doğru çekti. "Yapma!"

"Bir aydır ayrıyız ve sen beni bırakıyorsun. Yoksa affetmedin mi?"

Bulut, Ekin'in bu tavrına karşı gözlerini kocaman açtı. "Bana bak, zamanında kuzenimden duymuştum. Bu hamilelik hormonu ruh hâlini bir hayli dengesiz yapıyormuş, doğru mu? Şu anda öyle bir hâlde olduğunu görüyorum."

Ekin de şaşkınca, "Bilmiyorum. Ama arada ağlamak bazen de ağlarken gülmek istiyorum. Çok garip," dedi.

Bulut başını iki yana sallayıp, "Yanmışım ben," dedi. Ekin'in aşkla bakan gözlerini gördüğündeyse, "Ama değersin, hem de her şeye. Ayrıca ortada affedilecek bir şey yok," dedi. Sonra Ekin'i yavaşça yatağa bırakıp ayağa kalktı. Dolaptan Ekin'in çantasını alıp eşyalarını koyarken birden duraksadı. Gözlerini bir an kapatıp açtı. "Eve döner dönmez bu kıyafetler yakılacak! Bir daha bunları hatta bu çantayı bile görmek istemiyorum!"

"Neden ki?"

"Neden mi? Ekin, zaten bunlar yıllar önceki kıyafetlerin. Neden hâlâ yanındalar? Ben bunları görüp sensizliği hatırlamak istemiyorum. Hem her şeyin yeni olacak, diye kaç defa söyleyeceğim?" Sözleri biter bitmez, çantanın fermuarını kapatıp kapıya doğru fırlattı.

Ekin kocasının düşüncelerine şaşırdığı kadar sevinmişti. Ayağa kalkıp boynuna sarıldı. "Seni çok seviyorum." Bulut

sıkıca içine katmak ister gibi karısını sardı. Ardından üzerini giyindi ve Bulut, karısını yeniden kollarına alıp kokusunu içine çekti. Tam o sırada kapı tıklatıldı. Bulut karısının elini bırakmadan kapıyı açtığı anda Bora'yı gülümserken gördü.

Bora, "Ekin, tatlı yengem benim. Nasılsın kaçak?" dedi ve Ekin'e sarıldı.

Bulut hemen araya girip, Ekin'i yanına çekerek, "İyi iyi, amca oluyorsun," dedi ve ayağının dibindeki çantayı işaret etti. "Şimdi al şu çantayı ve giderken de arabayı yavaş sür!"

Bora şaşkın bir ifadeyle Ekin'e baktı. "Doğru mu bu, Ekin?"

Bulut yine karısının konuşmasına izin vermedi. "Bu işin şakası mı olur lan? Hadi!" Ekin'in elinden tutup ilerlerken, "Ekin'in yemek yediğinden de emin ol!" dediğinde Ekin'den bir uyarı tepkisi geldi.

"Bulut!"

Bulut hiç durmadan yoluna devam ederken, "Hımm," diye cevap verdi.

Ekin bu cevaptan memnun olmayarak kocasının elini çekiştirip durdurdu ve daha sert bir şekilde, "Bulut!" dedi.

Bulut durdu ve karısına bıkkınca baktı. "Ne oldu, Ekin? Beni ben istediğim için durdurdun, biliyorsun. Hamile olmasan seni sırtıma atar götürürdüm, onu da biliyorsun. Şimdi hemen söyle!" Karısının bir başka erkeği savunmasını istemiyordu. Bu kardeşi bile olsa ki şimdi karısı tam da bunu yapacaktı, biliyordu.

"Hayatım, neden kibar olmayı denemiyorsun? Bora'ya ayıp oluyor," derken Bulut iki parmağıyla burnunu sıkıştırıyordu. Başını kaldırdığında, karısının arkasında kendisine sırttan kardeşini görünce siniri yine alevlendi. Karısına bağırma-yacağı için kardeşine yöneldi.

"Ne sırtıyorsun lan sen?"

Bora, ağabeyinin bu hâline daha çok güldü. “Ekin seni acayip güzel yapıyor, abi,” dedi ve hemen aradan sıvışıp odaya kaçtı.

Bulut, Ekin’e dönerek, “Bu herif hep senin yüzünden böyle,” dedi. Ekin’in gülümsemesiyle birlikte kaşlarını çattı ve arkasını dönüp Ekin’in elini çekiştirerek çıkışa doğru ilerledi. Biraz ileride otel müdürüyle karşılaştı. Aynı sertlikle, “Hesabı çıkar, geliyorum!” dedi ve otelden çıktı. Kardeşinin getirdiği şirket arabasına doğru gidip Ekin’i bindirdi. Ardından eğilip alnından öptü. Geri çekilirken elini bıraktı ve gözü gayriihthiyari bileğine takıldı. Künyenin olmadığını fark ettiğinde gözlerini kısıp kontrollü bir sesle, “Künyen nerede?” diye sordu.

Ekin üzgün bir şekilde başını önüne doğru eğdi. “Çok paraya ihtiyacım olacağı için sattım.”

Bulut başını iki yana salladı ve arabanın kapısını tutarak bir tıslama sesi çıkardı. “Sen ciddi ciddi bensiz yaşama planları yaptın, öyle mi?” Ekin’in cevap vereceğini görünce sinirle, “Sus!” dedi ve ciddiyetle devam etti. “Beni bu kadar zaman sensiz bırakmanın üstüne bir de bu ceza eklendi. Hazır ol karıcığım, bensiz uyuduğun ve gözüme uyku girmemesini sağladığın günler için seni çok acılı günler bekliyor.” Bu sözler üzerine Ekin yine gülümseyince Bulut, “Ya sabır!” dedi ve kapıyı kapatmadan eğilip dudaklarından sertçe bir öpücük daha aldı. Ekin biliyordu ki ellerini hiçbir zaman üzerinden çekmediği kocasının cezaları sadece yatakta olurdu.

Bora da arabaya bindikten sonra Bulut, giden arabanın arkasından bakıp otele geri döndü. Ekin’in telefonunu kırdığını hatırladığı anda kapıda bekleyen adamına gidip, son teknoloji bir telefon almasını söyledi ve kendisi içeri geçip müdürle görüştü. Adama, *gördüklerini hiç yaşamamış gibi yapıp Ekin’in yüzünü unutmaması için* yüklü miktarda para bıraktı ve ayrıca hesabı ödedi. Müdür, Bulut’un tavrından korktuğu için para vermese bile ağzını açmayı düşünmedi. Bulut, buradaki işini

bitirince Ercan işini halletmek için şantiyeye gitmek için arabasına bindi.

5. BÖLÜM

FINAL

Bulut, Ercan'ın yanına gittiğinde, hayatı boyunca ilk defa bu kadar öfkeli olduğunu fark etti. Daha önce içinde hiç bu denli büyük bir öfke hissetmemişti. Ercan'a çeşitli işkenceler yaparken içinde ufacık bir yer sızlamadı. Bulut o an tam bir acımasızlık örneğiydi. Esin'in gömüldüğü yeri öğrendikten sonra arkasında başka adam olup olmadığını da sorguladı. Ercan belki serbest kalır umuduyla hiç direnmeden konuşup her şeyi anlattı. Artık bu işkenceye dayanamıyordu. Ekin'den hesap sormak için bu kadar zaman beklemişti ve sonunun böyle olacağını bilseydi asla bu işin peşine düşmezdi.

Bulut, Ercan'ın arkasındaki adamın ismini de öğrendikten sonra adamlarına Ercan'ı teslim edip devam etmelerini söyledi. Küçücük kızlara böyle kötülük yapan adama karşı içinde zerre kadar vicdan yoktu. Saatin geç olduğunu görünce diğer işlerini yarına erteledi ve Ekin uyumadan yetişmek için evinin yolunu tuttu.

Eve vardığında karısının, kendisini bekleyeceğini biliyordu ama hamilelik nedeniyle uyumuş olabileceğini de düşündü ve bu yüzden fazla ses çıkarmak istemedi. İçeri girdiğinde salondan gelen seslerle kaşları merakla havaya kalktı ve konuşmalara dikkat kesildi. Birkaç kişinin sesini duyunca merakı

arttı. Hızla salona girdiğinde Ekin'in ayaklarını uzatması için zorlayan bir adet annesi, arkasına yastık koyan serseri kardeşi ve onları keyifle seyreden mutlu babasıyla karşılaşmıştı.

Karısı, "Ama anneciğim, babam var. Onun yanında ayağımı uzatamam," diye sessizce itiraz ediyordu.

"Aaa olur mu hiç öyle şey? Sen hamilesin, rahat etmen lazım, kızım. Hem kocan nerede kaldı senin, seni nasıl tek bırakır?"

Hem gelinine zevkle bakan hem de kendisine laf soka annesine şaşkınlıkla bakarken kardeşinin, "Ama kalbimi kırıyorsun, anne. Siz gelmeden önce ben gayet iyi bakıyordum Ekin'e," dediğini duyunca büyük bir hızla, öfkeli bakışları onu buldu.

Öğlenden bu yana kardeşi bu evde miydi? Bunu düşünmek, zaten her an tetikte olan sinirlerini ikiye katladı. Kendine hâkim olamadı ve "Lan sen kaç saattir buradasın?" diye kükrediğinde, sonunda ev halkı kendisini fark etti. Ekin yerinden sıçrayınca annesi Gülizar Hanım bakışlarını sertçe oğluna çevirdi.

"Neden bağıyorsun, oğlum? Bak, karın nasıl korktu! Hamile o artık, daha özenli olmalısın," dedikten sonra yeniden sevgiyle gelinine baktı. Bulut bunu fark edince bakışları yumuşadı ama kardeşinin konuşmasıyla birkaç saniye önceki ruh hâline geri döndü.

"Hayır, neyi anlamıyorum, biliyor musun abi? Ben burada tatlı yengemi yalnız bırakmıyor, yerinden kaldırmıyor ve en iyi şekilde bakıyorum. Üstelik yaptığım çorba yetmez, diye annemi arıyor, karının sağlıklı beslenmesini sağlıyorum. Ama sen bana bağıyorsun. İşte bunu anlamıyorum."

Bulut, bunları hain bir şekilde sırtarak söyleyen kardeşinin hiçbir dediğini takmadı ve "Ulan ben senin..." diyerek Bora'nın üstüne yürüdü.

Bora ise annesinin arkasına kaçtı ve babaları Şevket Bey tatlı sert bir şekilde, “Hah sıpalar, hiç büyümeyin ha!” diye sitem etti.

“Sevilay varken sen niye karıma çorba yapıyorsun? Bir de çok matah bir şey gibi övünüyor.” Bulut bunları söylerken hâlâ kardeşine ulaşmaya çalışıyordu.

Bora saklanıyor olsa da sözlerini söylemekten geri kalmıyordu. “Geldiğimizde Sevilay çıkmıştı. Sana da iyilik yaramıyor be!”

Bulut kendisine karşılık veren kardeşinin üzerine yeniden yürüyüp, “Bak hâlâ konuşuyor serseri,” derken aralarında kalan anneleri Gülizar Hanım, hiç büyümeyen oğullarına müdahale etme gereği duydu.

“Yeter!” Odada çıkan yüksek ve otoriter sesle herkes durunca Gülizar Hanım, gelinine elini uzattı. “Gel kızım, meyveyi mutfakta yiyelim, bunlar seni de delirtir,” diyerek Ekin’i salondan çıkartmak istedi.

Bulut panikle, “Anne, sizin uygunuz gelmiştir. Bak, saat çok geç olmuş. Ben ilgilenirim karımla,” dedi. Ancak annesinin sert bakışlarını görünce yüzünü buruşturdu ve ellerini teslim olur gibi kaldırdı. Annesi ve karısının salondan çıktığını görünce, kaldığı yerden devam edip Bora’dan hırsını almak için hızla harekete geçti.

Gece olduğunda Bulut’un ailesi çoktan gitmiş ve Bulut, karısını alıp hemen banyoya geçmişti. Beraber banyo yapıp Ekin’i kendi eliyle yıkamış, üstüne bir havlu sarıp ilk olarak karısıyla ilgilenmişti. Özenle giydirdiği her bir kıyafeti dudaklarıyla imza atıyordu. Üstündeki havluyu açıp, külotu giydirir-

ken ilk önce dudakları Ekin'in teninde yerini aldı ve bu hareketiyle karısını nefessiz bıraktı.

Ekin nefes nefese, "Bulut, ben tek giyinsem daha iyi olacak," dediğinde Bulut oralı olmamıştı. Konsantre olduğu işine geri dönüp, karısının çıplak göğüslerini tek tek öperek karnına anlamlı bir öpücük bıraktı. Ardından geceliğini giydirdi ve biraz doğrularak yatakta oturan karısına doğru eğilip dudaklarından öpmeye başladı. Ekin'in sıklaşan nefesi yüzünden durdu ve son olarak alnından öptü.

"Şu anda içinde olmak için neler vermezdim." Derin bir soluk alıp yatağa oturdu ve Ekin'i de kucağına çekti. "Ama öğlenki sevişmemizle idare edeceğim, önce doktora görünmen gerek," derken Ekin'in boynunu öpücükleriyle keşfe çıktı.

Ekin, ne kadar Bulut'un yaptıklarından haz alsa da sonuna kadar gidemeyeceklerini bildiği için, "Bulut, hamile bir kadını baştan çıkarmaya utanmıyor musun?" diyerek Bulut'un ellerinden kurtulmaya çalışsa da çabası boşunaydı. Yine de kocası hak vermiş olacaktı ki öpücükleri bırakmış, ellerini şefkatle karnına koymuştu.

Bulut, bu süreçte karısının çektiği zorlukları düşününce çektiği vicdan azabı çoğalıyordu. Özlediği karısına bakıp yavaşça karnını şefkatle okşadı. "Yeterince ilgilenemedim ama çok sevindiğimi biliyorsun, değil mi?" Ekin'i bırakıp gitmek istememiş ve bu haberin tadını çıkarmak istemişti ama gitmese içi rahat etmeyecekti. Bu yüzden karısının üzüldüğünü düşünmek istemiyordu.

Ekin, "Biliyorum, canım. Senin beni nasıl sevdiğini, bebeğimize nasıl sevindiğini ve korumak için artık deliliğin sınırına geleceğini gayet iyi biliyorum," derken gülüyordu.

Bulut karısının kendinden emin hâlini görünce ciddiyetle, "Bak sen, seni sevdiğimi de nereden çıkardın?" diye sordu.

Ekin'in karşılaştığı soruyla gülümsemesi yok oldu ve titrek bir sesle, "Yani ben..." diyerek sustu.

Bulut, karısının bu hâlini görünce yaptığı şakaya pişman oldu. Karşısında diz çöktüğü karısı, kendisini o kadar çok seviyordu ki her şeye razıydı. Böylesine büyük bir sevgi karşılığında kalbi hızla sevgi pompaladı ve kalbinin kilidini açtı. “Hiçbir şey söyleme, Ekin. Çünkü doğru söylüyorsun, seni çok seviyorum,” dediğinde Ekin’in birkaç saniye nefesini tuttuğunu gördü.

Ekin tereddütle, “Gerçekten mi?” diye sorduğunda, kendi sorusunun saçmalığını düşündü. Az önce hormonlarının dengesizliğinden bir an emin olamasa da kocasının onu sevdiğini biliyordu ve şimdi böyle bir soru kendisine bile saçma gelmiş ama yine de Bulut’tan duymak için sorusunu düzeltmemiştir. Çünkü kocasından ilk defa *seviyorum* kelimesini duyuyordu ve bu fırsatı kaçırmayıp tekrar duymak için her şeyini verirdi.

Bulut hiç tereddüt etmeden yeniden söyledi. “Seni bu dünyada hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Sen benim diğer yarımısın ve eğer sana bir şey olursa yaşayamam, Ekin. Bunu bil, ona göre yaşa!” dediğinde gözleri kararmıştı. Ekin’e bir şey olacak düşüncesi hiç aklından çıkmıyordu ama hiçbir zaman bunu söyleyen bir adam olamamıştı. Bulut’un kişiliği, duygularına çok yer vermiyor, bu gibi durumlardan rahatsız oluyordu. Ekin’i ilk gördüğü anda âşık olmuş, o zamandan beri kalbini ona vermiş ve tüm hayatını önüne sermişti. Ancak sevgisini her zaman söylemek yerine tavırlarına yansıtmıştı. Çünkü sevgisini dile dökmek Bulut Devrim için en zor şeydi.

Ekin duyduğu sözler karşısında mutluluktan uçacaktı. Gözleri dolu dolu olurken kocası görmesin, diye hemen boynuna sarıldı. “Seni çok seviyorum. Çok seviyorum. Çok fazla seviyorum, Bulut,” dediğinde sesinin titremesine engel olamadı. Bulut bunu duyunca geri çekilip kaşlarını çattı ve Ekin’in yanaklarından süzülen yaşları sildi.

“Bir daha sana güzel sözler yok, hanımefendi! Bu ilk ve sondu,” diyerek ayağa kalkmak istediğinde Ekin hemen elinden tuttu.

“Ağlamıyorum, Bulut lütfen.”

Bulut yeniden eğildi ve alnından öptükten sonra cevap vermeden geri kalktı. Islak havluyu sepete atıp geri döndü. Ekin'i yavaşça yatağa yatırdı ve kendisi de giyinmek için giyinme odasına geçti. Odaya geri döndüğünde, Ekin'in uyumuş olduğunu görünce içi şefkatle doldu. Yatağa girip elini başının altına koydu ve karısının güzel yüzünü izlemeye başladı. Saçlarını okşayıp derin bir iç çekti. Ona bir şey olsaydı dayanamazdı. Artık daha iyi bir koruma sağlamalıydı. Bir süre bu şekilde izlemeye devam ettikten sonra yataktan kalktı ve oda sıcaklığını ayarladıktan sonra aşağıya çalışma odasına indi.

Bir saat kadar çalıştıktan sonra odaya geri döndü. Uyumak için haftalardır girmediği yatağa uzanıp karısını kollarına aldı. Ara verdiği işlerini birkaç gün daha erteleyip kalan işini yarın halletmeye karar verdi. Gözleri kapanırken tek isteği bir daha Ekin'den ayrı kalmamasıydı.

Bulut, sabah erkenden uyanıp karısıyla güzel bir kahvaltı ettikten sonra Ekin'i erkenden gelen annesine emanet edip, planladığı işlerini yapmak için evden çıktı. Birkaç adamıyla birlikte Esin'in gömüldüğü yere doğru giderken çalan telefonunu açtı ve bir süre dinledikten sonra kaşlarını çatı.

“Anladım. Demek geberdi pislik! Neyse, artık yapacak bir şey yok. Metin şimdi size konum atacak, onu da oraya getirin.”

Bulut telefonu kapattığında herhangi bir şey hissetmedi. Ama Ercan'ın bir mezarı olmasını istemediğinden emin di. Tıpkı bu kadar süre Esin'in mezarı olmadığı gibi Ercan'ın da mezarının olmasını istemiyordu. Ercan'ın söylediği yere vardığında içi sızladı. Geldikleri yer dağ başı denilebilecek, hiç kimsenin olmadığı bir yerdi. Böyle bir yerde, bu şekilde

gömölmek Esin'in ruhunu nasıl huzursuz etmiş olabileceğini düşündükçe içi daha çok sıkıldı. Ercan'ın hatırlamadığı mezarı bulmak için adamlarına birkaç yer kazdırdı. Esin'in gömüldüğü yeri üçüncü kazmalarında buldular. Esin'in naaşını özensiz öylece atılmış görünce Bulut'un dinmeyen öfkesine, bir de acı eklenmişti. Ercan'dan ayrıntıları öğrenirken de yerinde duramamış ve karısı için üzölmüştü. Eğer ki Esin'in bu kadar vahşice öldüröldüğünü bilse kendine gelemeyeceğini biliyordu. Kazı boyunca sadece karısını düşünmüş ve bu olanlara inanmamıştı. Küçük, masum karısının bunları yaşadığını bilmek kalbini acıtıyordu. Onu her şeyden, herkesten korumak istiyordu ve yapacaktı da!

Bulut, Esin'in naaşını çıkarttıkları yere yeni gelen adamlarına Ercan'ın gömölmesini emretti. Kendisi de gereken özeni gösterip, Esin'in naaşını bir çarşafa sardırıp arabaya koydurdu. Geriye dönmeden arabasına binip adamlarının işini bitirmesini bekledi. Daha sonra gerekli işlemleri el altından yaptırıp, Esin'i kendi *Devrim Aile Mezarlığına* defnettirdi. Mezarın hemen yarın yapılması emrini verip, bir de cenaze yeni olmuş gibi hiçbir detayı atlamadan gerekli her şeyi yaptırıp duasını ettirdi.

Bütün bu işler tüm gününü almış, holdinge gidememişti. Gecenin karanlığında Ekin'in en sevdiği tatlıyı alıp eve geçtiğinde bütün bedeni yorgunluktan sızlıyordu. Kapı açılmış, kızgım ifadesiyle annesi karşısında durunca Bulut, saate bakma gereği duydu. Epey geç olduğunu görünce annesine hak verdi. Ekin'i bu kadar uzun zaman yalnız bırakması doğru değildi.

“Hiçbir şey söyleme anne, haklısın. İşim uzun sürdü.”

Gölizar Hanım, yüzünden yorgunluk akan oğluna kıyamadı. “Hadi geç oğlum ama sessiz ol.”

Bulut içeri girerken merakla annesine döndü. “Ekin uyudu mu?”

Gülizar Hanım kapıyı kapatıp salona doğru yürümeye başladı. “Çok direndi ama saat gecenin biri oğlum, bedeni yorgun düştü. O artık iki canlı, dikkat etmesi lazım. Sen gelmeden karın uyumayı sevmiyor, bir daha böyle gecikme!”

Salona vardıklarında Bulut, tekli koltukta elinde kumandayla birlikte uyuyan babasını görünce üzüldü. “Bir daha olmayacak anne, merak etme. Babamı uyandır, bugün burada kalın.”

“Yok, oğlum biz gidelim. Ekin hamile, sonra kendini bizi iyi ağırlamak için yoruyor. Ben sana bir şeyler hazırlayayım, sen yerken baban da uyanmış olur, gideriz.”

Bulut, annesinin kurallarını bildiği için ısrar etmedi. Annesi yemeği ısıtırken en son sabah kahvaltı ettiğini hatırladı. Masaya oturup bir şeyler atıştırırken ailesi de evlerine gitmişti. Yemeğini yedikten sonra mutfakı topladı ve yukarıya çıktı. Odanın kapısını yavaşça açıp içeri girdi. Gömleğinin düğmelerini çözüp üzerinden çıkardı ve kenara fırlattı. Kemerini açtıktan sonra pantolonu da gömleğiyle aynı akıbeti paylaştı. Duş almayı es geçmek istese de üzerindeki ölüm kokusundan kurtulmak için hızlıca duş alıp, yatakta uykunun esiri olan güzel karısının yanına kıvrıldı. Ekin’i kollarına alıp mis kokusunu içine çekerek gözlerini kapattı.

Bulut sabah uyandığında Ekin’i yanında görmenin mutluluğunu yaşıyordu. Ekin’i öperek uyandırdı. Kollarında gözlerini açmaya çalışan karısına, “Günaydın,” dedi.

Ekin uyku mahmuru hâliyle, “Günaydın canım,” diye mırıldandı. Yüzünü kocasına dönerek yanağına bir öpücük bıraktı. “Dün kaçta geldin? Seni beklemek istedim ama hem Güli-

zar anne izin vermedi hem de ben durduğum yerde uyumaya başladım.”

Bulut karısının saçlarını geriye doğru alıp güzel yüzünü açtı. “Biliyorum, canım. Bir daha bu kadar geç kalmam ama yine böyle bir durum olursa beni beklemiyorsun.”

Ekin uysal bir şekilde başını sallayıp kocasının göğsüne yattı. “Bir aydır okula gitmiyorum, sence bir sorun çıkarırlar mı? Bir mazeret bile göstermedim.”

“Sen bunları kafana takma güzelim, ben hallederim.”

Bulut yataktan kalkarken Ekin mutlulukla tebessüm etti. Duyduğu sözlerle içi ferahlamıştı. Bulut *bir şeyi yapacağım* dediyse ne yapar eder, o şeyi yapardı. Biliyordu ki okulunda hiçbir sorun çıkmayacaktı. “Biz niye erken kalktık?”

Bulut banyoya doğru giderken gözlerini ovalayan ve hâlâ uykusu olan karısına cevap verdi. “İlk önce doktora gideceğiz. Sonra önemli işlerimiz var. Bir de ufaklığa bir şeyler bakarız.”

Ekin bedenini geri yatağa devirip gözlerini kapattı. Ne kadar sorsa da bir cevap alamayacağı için üstelemedi ve Bulut’un banyodan çıkmasını bekledi.

Bulut hazırlandıktan sonra Ekin’le birlikte kahvaltı yapmak için harika bir mekâna gitmişlerdi. Kahvaltıda geçen gün adamına aldırıldığı telefonu Ekin’e vermiş ve Ekin’in bebekleri için yaptığı planları neşe içinde anlatmasını dinlemişti. Çok güzel vakit geçirmişler ve kahvaltılarını bitince Bulut, vakit kaybetmeden annesinin yıllardır tanıdığı doktora gitmek için yola koyulmuştu.

Kliniğe vardıklarında beklemeden odaya alınmışlar, doktor hemen muayeneye başlamıştı. Bulut, bebeğini gördüğü

zaman içinde çok garip duygular belirmişti: Bugüne kadar hiç tanımadığı duygular... Nasıl hissettiğini tarif edemese de mutlu olduğunu biliyordu. Ekin'e baktığında onun yeniden gözlerinin dolduğunu görmüş ama bir şey dememiş ve yanına yaklaşıp sıkıca elini tutmuştu. Doktordan gerekli bilgileri öğrendikten sonra Bulut, açıkça cinsellikle ilgili sorusunu da sormayı ihmal etmemiş ve Ekin'i fena hâlde utandırmıştı.

Testler ve doktorun özenli muayenesi biraz uzun sürse de öğlen vakti klinikten çıkmayı başarmışlardı. Daha sonra çocuk mağazasına giderek, Ekin'in itirazlarına ve *daha erken* demesine aldırmadan cinsiyet belli olmadığı için hem erkek hem kız bebeği için uygun kıyafetler almıştı. Bulut cinsiyeti belli olduğunda, lazım olmayan kıyafetleri yardıma ihtiyacı olan birine vermeyi kabul edince Ekin de gönül rahatlığıyla alışverişine devam etmişti.

Bulut, Ekin'i çok yorduğunu düşündüğü için bir kafeye geçip bir şeyler içmek istedi. Hem de karısının sürekli etrafına bakıp durmasının sebebini çözmek istiyordu. Kendisi yanındayken korkmadığını ama Ercan yüzünden tedirgin olduğunu düşünüyordu. "Ekin, artık Ercan seni rahatsız edemez. Üzerindeki tedirginliği at ve rahat yaşa," dedikten sonra Ekin'in tepkisini bekledi.

Ekin kocasının bu durumu fark etmiş olmasına şaşırıp, "Ben rahatım zaten," derken sesi kendinden emin çıkmamıştı.

"Değilsin ve bana yalan söylüyorsun!"

Ekin panikle bu durumu inkâr edecekken Bulut devam etti. "Sana söylemeyecektim ama anlaşılan başka türlü rahat etmeyeceksin," dediğinde Ekin merakla ona bakıyordu. "Ercan öldü. Sen o otelde kaldığın süre boyunca o adam benim emrimle tutuluyordu ve inan bana, ölmeden önce yaşattığının on katını yaşadı."

Bu sözler karşısında, Ekin bir an kalakaldıktan sonra gözleri dolsa da rahat bir nefes aldı. Sonra başını eğip sessizce

fısıldadı. “Ben onu öldürmeyi çok istemiştim. Sence şimdi ölmesine sevinmem benim kötü biri olduğumu mu gösterir?”

Bulut karısının yanına yaklaştı ve kollarına alıp sardı. “Hayır, Ekin. Sen olması gerektiği gibi hissediyorsun. O senin kardeşinin bir mezarı olmasını istemediği gibi şimdi de onun mezarı yok. Ama artık Esin’in bir mezarı var,” dediğinde Ekin istemsizce kollarından çıkıp kocasına baktı. Duyduklarının ne anlama geldiğini anlayamıyordu. Az önce kocası ona, *artık Esin’in bir mezarı var* mı demişti? İyi ama boş bir mezar... Birden aklına gelen şeyle bakışlarını kocasının gözlerine sabitledi.

“E-Esin’i mi buldun?” diye neredeyse fısıldayarak sordu ve cevabın evet olması için dua etti.

“Evet. Ercan’dan yerini öğrendim ve dün onu aile mezarlığımıza defnettim. Güzel bir cenaze töreni de yapıp duasını okuttum,” dediğinde Ekin’in gözyaşları sicim gibi akıyordu.

“Dü-dün o yüz-yüzden geç geldin?”

Birden histerik bir şekilde hıçkırdı ve devamı çok şiddetli geldi. Bulut yeniden karısını kollarına alırken, dışarıdaki adamlarına hesabı ödemesi için işaret verdi ve birkaç meraklı bakışın arasında Ekin’i kollarına alıp kafeden çıkardı. Ekin nerede olduğunu umursamadan hıçkırarak ağlıyordu. Yaşadıklarına, kardeşine, kardeşinin yaşamış olduklarına... Kendisi şanslı taraf olmakla birlikte şimdi Bulut’la beraberdi ama kardeşi büyüyememişti ve hiçbir zaman büyüyemeyecekti. İşte bu gerçek içini çok acıtıyordu.

Bulut kendinde değil gibi ağlayan karısını arabaya götürüp beraber arka koltuğa oturdu. Saçlarını okşayarak ve arada başına öpücük bırakarak, konuşup sakinleştirmeye çalışıyordu. Aradan geçen on beş dakika sonra Ekin kendini daha iyi hissediyordu. Başını kaldırmadı ama ağlaması kesildi ve geriye sadece iç çekmeleri kaldı.

“Seni oraya götürmemi ister misin?”

Ekin sadece başını salladı. Bulut bunun üzerine dışarıda bekleyen adamlarına elini camdan dışarı çıkartıp işaret verdi.

Sessizce geldikleri yol bitmiş, mezarlığa varmışlardı. Ekin kocasının yardımıyla arabadan inip, onun yönlendirme-siyle yürümeye başladı. İçindeki korku mu yoksa heyecan mıydı, bilmiyordu. Her ne şekilde olursa olsun, sadece kardeşine kavuşacağını hissediyordu. Bu zamana kadar kardeşinin bir mezarı olmaması sanki bu dünyada var olmamış gibi hissettiriyordu. Bu, Ekin için çok zordu. Bulut'un durduğunu gördüğünde başını yavaşça kaldırıp karşısındaki beyaz mer-mere baktı, sonra da mermerdeki yazan isme... Yalan olmasını istedi. Buraya kadar gelirken ayakları hep geri gitmiş ve biri çıksın, *kardeşin yaşıyor* desin istemişti. *Bu kadar yıl sen yanlış biliyordun* desin istemişti. Ama olmamıştı. İşte şimdi o donuk, cansız, beyaz mermere bakıyordu.

İçi titredi. Bu ölüm kardeşine yakışmamıştı. Böyle bir ölüm ve bu toprak kardeşine hiç yakışmamıştı. Hâlbuki kar-deşi çok güzel bir kızdı ve ona her şey yakıştı ama bu ol-mamıştı işte. Küçük kardeşinin bu mezarda yatmaması, şimdi okula gitmesi gerekiyordu. Çılgılık çılgılığa bağırmak ve *karde-şimi bana geri verin* demek istiyordu.

Neden böyle olmuş, neden iki gramlık zevk için kosko-ca bir hayat yok olmuştu? İnsanlar ne zaman bir başkasının hayatını düşünmeden mahvedecek kadar acımasız olmuşlardı? Bencilce istekleri için hiç düşünmeden bir hayat söndürebili-yorlardı. O hangi annenin evladı, kimin kardeşi, ablası, teyze-si, halası diye düşünmüyorlardı. Hiçbir zaman da düşünme-yeceklerdi. Canı çok yanıyor, bütün bedeni sızlıyordu. Böyle adamları öldürmek hatta öldürmekten beter etmek istiyordu.

Bu dünya sadece sizin değil diye haykırmak istiyordu. Fakat biliyordu ki boşunaydı. Ne kardeşi geri gelebilirdi ne de öyle insanların zihniyetini değiştirebilirdi. Yenilmiş gibi omuzları çökmüş bir şekilde eğildi ve kardeşinin yattığı toprağa dokundu. Birkaç damla gözyaşı toprağa karıştı. Kardeşinin artık bir mezarı olduğu için Allah'a şükretti. Esin'in ruhunun artık daha huzurlu olacağını düşünüyordu. Toprağı avuçladı ve hâlâ imkânsız gelen o ölümü kucakladı. Kardeşi ölmüştü ve bir daha hiç olmayacaktı.

Bulut, karısının istediği gibi acısını yaşaması için birkaç adım geriye gidip onu yalnız bıraktı. Sonra bir hoca çağırıp başında Yasin okuttu. Ekin bir saatten fazla orada kalmış ve Bulut da sabırla beklemişti.

Arabaya bindiklerinde Ekin yine hiç konuşmamıştı. Sadece gözleri dalgın bir şekilde dışarı bakıyordu. Eve vardıklarında Bulut karısının konuşmaması sebebiyle kendisi de konuşmadı ve acısını yaşamasına izin verdi. Biliyordu ki karısı için Esin bugün ölmüştü ve ona kendince veda ediyordu. Bu yüzden yasını rahatça yaşamasına saygı gösterdi.

Bulut, Ekin'i odalarına çıkarıp yatağa yatmasını sağlamıştı. Ekin'in bedeni yaşadıklarından dolayı yorgun düştüğü için hemen uykuya dalmıştı. Bulut ise onu izleyerek düşünüyordu. Elinde olsa karısı üzülmesin, diye Esin'i geri getirirdi. Ne yazık ki elinden bir şey gelmiyordu. Ekin'in uyuduğunu görünce yavaşça üzerini değiştirdi ve kendi de üzerini değiştirdikten sonra karısının yanına yattı.

"Esin, yalvarırım konuş benimle. Özür dilerim, her şey için çok özür dilerim. Seni koruyamadım." Ekin, uçurumun

kenarında duran kardeşine bir adım yaklaştı. Etraf zifirî karanlık, uçurum ise daha karanlık hatta simsiyahtı...

Esin'in konuşmadığını görünce gözyaşları içinde bir adım daha attı. Kardeşi hiç kıpırdamıyor ve öylece duruyordu. Her zaman bu rüyayı görüyordu: Esin uçurumun kenarında durur, suçlayıcı bakışlarını Ekin'in üzerinden ayırmaz ve sonra Ekin'in adım atmasıyla kendisini uçurumdan aşağıya bırakırdı. Ekin de çığlık atarak koşup o ucu görünmeyen karanlık uçuruma gözyaşlarıyla bakardı. Şimdi de adım atıyordu ama bu sefer Esin kıpırdamıyordu. Ekin korkuyor ve yanlış bir şey söylememek için dikkatli davranıyordu.

"Güzelim, Esin inan, suçum yok. Seni korumaya çalıştım ama olmadı. Koruyamadım... Ne olur öyle bakma," derken o anda daha önce fark etmediği bir şeyi gördü. Esin önceki rüyalarında olduğu gibi bakmıyordu. Adımlarını durdurdu. Gözlerini sildi ve görüşünü netleştirdi. Evet, kardeşi suçlayıcı bir şekilde bakmıyordu. Neler oluyordu, bilmiyordu ama buna sevindi. Belki kendisinden de kaçmaz, diye düşünüp tereddütle ve yavaşça bir adım daha attı. Tam o sırada Esin konuştu ve Ekin yerinde taş kesilmiş gibi kalakaldı.

"Abla... Ablacığım, ağlama!"

Ekin, dudakları kıpırdayan, gözleri ı ışık saçan ve bir meleğe benzemesine neden olan beyaz elbiseli kardeşine baktı: Tane tane konuşup hiçbir acelesi olmayan ve melekleri kışkandıran güzellikteki kardeşine... Gözyaşları yanağından süzülürken o da kıpırdamıyor, sadece Esin'i izliyordu. Nasıl güzeldi sesi, nasıl da özlemişti! Keşke bir kucaklayabilseydi. Kollarına alsa ve çocukken her düştüğünde yaptığı gibi şarkı söylese, saçlarını okşasaydı. Bunları düşünürken yine biricisinin sesini duydu. Bir büyü gibi ruhuna iyi gelen sesini.

"Çok güzel bir anne olacaksın, ablacığım," dedi ve Ekin, kardeşinin gülümsediğini gördü. Bu gülüş kalbini sızlattı. Onun gülüşü o uçurum kenarında olmamalıydı. Kim bilir o

neşe saçan gülüşlerini nasıl soldurmuşlar, biriciğine nasıl kıymışlardı? Canı çok yanmış mıydı ya da kurtarması için ablasını beklemiş miydi? Esin sanki onu duymuş gibi cevap verdi.

“Ablacığım, üzülme. Ben seni hiç suçlamadım. Sen benim gül güzeli ablamsın, kocanın da gül güzelisin. Üzülme, anne yarım. Hem bak, mezarım çok güzel olmuş,” dediğinde Ekin hıçkırıklarla dizlerinin üzerine çöktü. Yüzünü kapatıp suçlulukla ağlamaya devam etti.

“Ablacığım, çok mutlu ol. Beni unut, ben annemle mutluyum. Sen de kızınla mutlu ol,” dediğinde, Ekin hızla başını kaldırdı ve gözyaşlarını aceleyle silip ayağa kalktı. Kardeşinin ne dediğini anlamaya çalışıyordu.

Esin uçurumdan biraz yukarı doğru yükseldi ve Ekin hızla ileriye doğru birkaç adım attı. Gitsin istemiyordu. “Gitme,” diye fısıldadı ama sesi çıkmadı. O karanlık çukura gitsin istemiyordu. Onun yeri orası değildi. Ama Esin birden yükselirken etraf aydınlanmaya başladı. Ekin yeniden durup etrafına bakmaya başladı. Kardeşinin sesi kulaklarını doldururken göz göze geldiler.

“Ablacığım, harika bir anne olacaksın. Kızına iyi bak. Beni merak etme. Seni seviyorum ablacığım, hem de seni çok seviyorum. Esin’e iyi bak, Esin’e bana baktığın gibi bak,” dedi ve gökyüzüne bir kuş gibi süzülüp gitti. Ekin ne olduğunu anlamadan Esin’in gittiğini görünce koşmaya başladı ama yetişemedi. Ekin, kardeşinin ardından bir süre gökyüzüne bakmaya devam etti. Sonra birden uçurumun kenarına koşup aşağıya baktı. Aşağısı beyaz çiçeklerle doluydu. Etrafına baktığında ise her tarafın birden bahar ayında olduğu gibi rengârenk olduğunu gördü. Gülümsedi. Gözleri gökyüzünü bulurken, adının seslenildiğini duydu ve bakışlarını hemen o yöne çevirdi.

Kendi evlerinin önünde Bulut’u ve kucığında bir kız çocuğu olduğunu gördü. Etrafı uçurum kenarı değil, evlerinin bahçesiydi. Küçük kızın kim olduğunu merak etti.

"Hadi Ekin, seni bekliyoruz!" Bulut'un sesi yankı yapmıştı. Ekin yeniden etrafına göz atarken seslerin uzaklaştığını fark etti. Sonra her tarafı göz gözün görmediği bir sis bulutu kapladı.

"Ekin! Ekin! Uyan Ekin!" Ekin ruhunun çekildiğini hissederken gözlerini açtı. Başında Bulut'u gördükten sonra birden kendisini kollarında buldu. "Çok şükür... Çok şükür, iyisin!" diye kendi kendine konuşurken hemen geri çekildi ve "İyi misin? Nefes alamıyormuş gibi sesler çıkarıyor, bir yandan da ağlıyordun. Rüyanda ne gördün, konuş Ekin, iyi misin?" diye farkında olmadan bağırıyordu.

Bulut, çok korkmuştu. Ekin'in kıpırdanmalarına uyanmış ve ağladığını görmüştü ama hiçbir şekilde uyandırmayı başaramamıştı. Sonra birden kıpırdanmaları kesilmişti fakat Bulut'un fark ettiği Ekin'in nefesinin de kesildiği idi. O kadar çok korkmuştu ki ne yapacağını bilememişti. Öldüğünü aklına dahi getirmek istememişti. Neyse ki sadece saniyeler sürdükten sonra Ekin uyanmış ve Bulut rahat bir nefes almıştı.

"İyiyim," dedi ve şaşkınca etrafına baktı. Sonra gözleri kendisine endişeyle bakan kocasını buldu. "Bulut?"

Bulut, Ekin'in ağzından adını duyunca, hayatında ilk defa ağlamak istedi hatta gözleri doldu. Bir daha Ekin'in sesini duyamayacağını düşündükçe kahroluyordu. Karısına yeniden sarılıp, "Söyle güzelim," diyerek saçlarını kokladı.

"Bulut, ben rüyamda Esin'i gördüm. Bana gülümsedi ve benimle konuştu. Bulut biliyor musun, Esin beni affetmiş," derken yine ağlıyordu. Bulut geri çekilip, Ekin'in gözlerinden akan yaşları sildi. Bu sefer ağlamasına kızmadı. Bunun son

olacağını ve bir daha bu kadar üzülmeye izin vermeyeceğini biliyordu.

“Peki, kendini nasıl hissediyorsun, bir yerinde ağrın var mı?”

“İyiyim,” dedi ve gözyaşlarının arasında gülümsedi.

“Bana bütün rüyayı anlat, Ekin,” dedi ve yatağın başına yaslanıp karısını göğsüne yatırdı.

Ekin bütün gördüklerini tek tek hiçbir şeyi atlamadan anlattı. Bulut bunun *Salih* bir rüya olduğunu düşünüp, “Kızımın adı Esin olsun ister misin?” diye sordu. Ekin hızla başını kaldırıp Bulut’a baktı. Bulut, Ekin’in hareket etmesini fırsat bilip onu kucağına oturttu ve hâlâ konuşmayan karısına yeniden sordu. “Ne dersin, sence teyzesinin güzelliğini alır mı?”

Ekin artık mutluluktan ağlıyordu. Hızla kocasının boynuna sarıldı. “Seni çok seviyorum, Bulut. Seni ölesiye seviyorum. Çok seviyorum, çok çok!” derken geri çekilip yüzünü öpücüklere boğmaya başladı.

Bulut gülümseyerek, karısını durdurup yüzünü avuçları içine aldı. Gözlerine bakıp, “Hep gül, *gül güzelim*. Seni çok sevdiğimi de unutma!” dedikten sonra Ekin’in dudaklarına kapandı.

... Mutlu Son ...

TEŞEKKÜR

Hayatımın üç erkeğine, sonsuz teşekkürler. Mutlu Karataş, Ege Karataş, Toprak Karataş, iyi ki varsınız, iyi ki benimsiniz. Sizi çok ama çok seviyorum!

Merhaba çok değerli okurlarım!

Buraya beşinci kitabım için bir *teşekkür* yazısı yazıyorum. Ne kadar mutlu olduğumu anlatmaya kelimelerim yetmiyor ve bunda sizlerin payı da çok fazla! Bu sefer karşınıza iki hikâye ile çıktım: Aşk Bulutu ve Mucizenin Renkleri. Bugüne kadar bana inandığınız, eserlerimi beğenip mesaj kutumu doldurduğunuz için çok mutluyum. Umarım, bu iki hikâyemi bitirdiğinizde siz de benimle aynı duyguları paylaşmış olursunuz. Sizlerin bana olan sevgisi sayesinde hikâyelerimi çok daha fazla şevkle yazıyorum. Hayatımda olduğunuz için çok teşekkür ederim. Hep kitaplarda ve fırsat buldukça da fuarlarda buluşalım. Yeni maceralarda görüşmek üzere, çok seviliyorsunuz.

Ayrıca "özel olarak" teşekkür etmek istediğim kişiler var...

Sadece kitaplarımın yazım sürecinde değil, herhangi bir dost omzuna ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan; "Yetiştiremeyeceğim," dediğimde "Stres yapma! Sen, bunun üstesinden gelirsin," diyerek beni sakinleştiren, kalbi güzel, kendi güzel canım dostum İlknur'um (Çiloğlu), iyi ki varsın.

Hep hayatımda kal. Çok seviliyorsun. Adana – İstanbul arası uzak olsa da biz, hep yan yanayız.

Hayatımdaki yerleri hiçbir zaman değişmeyecek olan canlarım, Zeynep Saraç (Zeyno) ve Nazlı Ozan (Nazo) iyi ki hayatımdasınız. Çok seviliyorsunuz.

Sevgili kardeşcanım, minik kuşum, desteğin ve sevginle birlikte evlatlarımızı kitap kokusuyla buluşturacağız. İyi ki hayatımdasın, Aslı Açıkgoz (Aslı'm). Çok seviliyorsun.

Bana bir abladan öte olan ve desteği benim için çok değerli sevgili ablam Aydan Demir, iyi ki yanımdasın. Bir arkadaş, bir moral deposu, adına ne dersen de güzel arkadaşım, hayatımda olmandan çok memnunum, Sibel Namlıçeşme. Kahkahaların hayatımdan hiç eksik olmasın güzel arkadaşım, Füsün Solmaz. Ve müzik zevkiyle hikâyelerimi şenlendiren Berna Göral, iyi ki varsın. Çok seviliyorsunuz, hanımlar.

Güzel afişleriyle beni yalnız bırakmayan Şenay Altındağ'a, teşekkür ederim. Seviliyorsun, kuzucuğum.

Kitap kapaklarımda harikalar yaratan güzel arkadaşım Seyhan Uluçay, çok teşekkür ederim. İyi ki varsın, canım.

Kitabın bu seferki özel teşekkürü, canımın içi kız kardeşim Nilay Toprak'a, çok seviliyorsun, bebeğim.

Son olarak, sevgili editörüm Zeynep Alkanat'a, Parola Yayınları Yayın Koordinatörümüz Sayın Ahmet Üzümcüoğlu ve Yayın Yönetmeni Sayın Celal Coşkun'a emekleri ve desteklerinden dolayı çok teşekkür ederim.